

หนึ่ง

การข้ามภพที่แสนจะไม่เต็มใจ

เสวียเจียเยวกำลังนั่งรับแสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณอยู่ที่ธรณีประตู

แสงแดดอ่อนๆ ในวสันตฤดูช่วงเดือนสาม ล่องกระทบร่างบอบบาง ให้ได้รับความอบอุ่น กระนั้นหัวใจของเธอกลับยังรู้สึกหนาวเหน็บเหลือประมาณ

คืนก่อนเธอนั่งเขียนวิทยานิพนธ์ก่อนจบการศึกษาอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ทันใดนั้นก็ถูกเพื่อนร่วมห้องดึงแขนไปฟังเจ้าตัวเล้าเค้าโครงนิยายออนไลน์ เรื่องใหม่ที่เพิ่งร่างขึ้นมา

เพื่อนร่วมห้องคนนี้แต่งนิยายมาเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม โดยโพสต์ลงในเว็บไซต์นิยายที่ได้รับความนิยมเว็บหนึ่ง เป็นนิยายแนวรักโรแมนติก ซึ่งแต่งออกมาได้เนียนจริงๆ และนิยายเรื่องใหม่ที่เจ้าตัวเล้าเค้าโครงขึ้นมาั้น พระเอกมีฐานะยากจน เป็นคนใจดำอำมหิต เพื่อเป้าหมายที่ต้องการ ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีสกปรกเพียงใดก็ต้องได้มา ถึงขั้นใช้สตรีหน้าตางดงามมายกระดับฐานะของตนให้สูงขึ้น อีกทั้งชื่อเรื่องเพื่อนร่วมห้องก็คิดมาเสร็จสรรพ นิยายเรื่องนี้มีชื่อว่า *หญิงงามสิบสองตำหนัก* ซึ่งมีความหมายว่าจะต้องรวบรวมหญิงงามให้

ครบหนึ่งโหล่นเอง

ในเวลานั้นสมองของเสวียเจียเยว่มีเพียงเรื่องวิทยานิพนธ์ของตน ที่มัวทำที่สนอกสนใจต่อหน้าเพื่อนร่วมห้องนั้น เธอแค่ฟังให้มันผ่านไป บางครั้งก็ส่งเสียงออกมาเพื่อแสดงให้รู้ว่าตนได้ฟังแล้ว ผ่านไปไม่นานเธอก็แทบลืมนึกไปจนหมดสิ้น ทว่าสิ่งที่เธอคิดไม่ถึงคือ ในขณะที่ลืมนึกตาตื่นขึ้นมา ภาพที่เห็นไม่ใช่เพดานสีขาวในห้องนอนของตัวเอง กลับเป็นหลังคาที่มุงด้วยหญ้า ทั้งยังมีหยากไย่เกาะอยู่ตามมุมผนัง และบนใบหญ้ามีแมงมุมสีดำขนาดเท่าหัวแม่มือเกาะอยู่หนึ่งตัว!

หลังจากนั้นเธอมีใช้สูงจนต้องนอนชมอยู่บนเตียงสองวัน ในที่สุดก็ต้องยอมรับความจริงอย่างใจจวนใจว่า เธอข้ามภพมาอยู่ในเค้าโครงนิยายที่เพื่อนร่วมห้องร่างขึ้น ทว่าเนื้อหาในนิยายนั้นยังไม่ได้แต่ง

ถ้าเธอไม่ผิด เธอยังเข้ามาอยู่ในร่างน้องสาวซึ่งเป็นลูกติดแม่เลี้ยงของพระเอกอีกด้วย

ลูกติดแม่เลี้ยงผู้นี้... เสวียเจียเยว่ยกมือขึ้นสัมผัสเส้นผมที่ยุ่งเหยิงไร้ระเบียบของตน พร้อมกับขมวดคิ้วคิดทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมาอย่างละเอียด หากจำไม่ผิดละก็ ตามเค้าโครงนิยายที่เพื่อนร่วมห้องร่างขึ้น สตรีผู้นี้เป็นคนสกปรกมอมแมม พุดมาก และชอบรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า ทว่าฉลาดกลัวผู้ที่แข็งแกร่ง ที่สำคัญคือนางชอบฟ้องเรื่องพระเอกต่อหน้ามารดาของตนอยู่บ่อยๆ จนพระเอกถูกกักขังให้อดข้าวอดน้ำอยู่บ่อยครั้ง ขณะเดียวกันนางเองก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับความรู้สึกของตน ต่อหน้ามารดานางเอาแต่ใส่ร้ายดูถูกพระเอกไม่หยุดหย่อน แต่ในเวลาเดียวกันก็ชอบไปอยู่ข้างๆ อยากจะใกล้ชิดกับเขาตลอดเวลา

สรุปว่าตัวละครลูกติดแม่เลี้ยงผู้นี้ไม่ดีเอาเสียเลย

แต่ก็ได้บอกว่าพระเอกเป็นคนใจคอโหดเหี้ยม แม้เพียงเรื่องเล็กน้อยก็ต้องแก้แค้นหรือ

เสวี่ยเจียเยว่จำได้ว่าในตอนสุดท้ายเขาต้องมอบความตายให้แก่แม่เลี้ยง ส่วนลูกสาวของนางต้องถูกลงโทษที่เคยทำไม่ดีกับเขา หากไม่ตายก็ต้องถูกถลกหนัง

และสิ่งที่น่ากลั้มใจที่สุดคือ การข้ามภพมาเป็นน้องสาวลูกติดแม่เลี้ยงของพระเอก!

เสวี่ยเจียเยว่ก้มลงมองโคลนตมที่ยังไม่ได้ล้างทำความสะอาดภายในชอกเล็บ พลันรู้สึกไม่สบายตัวเท่าไรนัก

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง ‘ปัง’ ดังขึ้น เธอจึงเงยหน้ามอง

สตรีผู้หนึ่งใช้มืออันหยาบกร้านผลักประตูที่เปิดอยู่แล้วกระทบผนัง ทำให้ทั้งไก่อ้วผู้และตัวเมียที่กำลังจิกกินอาหารอยู่นั้นตื่นตกใจจนกระพือปีกบินไปทั่วเรือน ไก่อ้วผู้ตัวหนึ่งบินไปยังกองฟางที่อยู่ตรงมุมหนึ่ง แล้วเช็ดหัวขึ้นร้องออกมา

เสวี่ยเจียเยว่พินิจมองสตรีผู้นั้น

นางสวมอาภรณ์เก่าๆ สีเขียว และมีผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าโพกศีรษะหนึ่งผืน ใบบนผ้าสีเหลืองอมเทาทั้งกลมและแบนราบ ดวงตาเฉียบคม โหนกแก้มค่อนข้างสูง ดูหน้าตาที่รู้ว่าเป็นคนใจดำอำมหิต

เสวี่ยเจียเยว่รู้ว่าสตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือมารดาเจ้าของร่างที่เธอครอบครอง แม่เลี้ยงของพระเอก นางมีนามว่าซุนชิงฮวา ตอนที่เพิ่งข้ามภพมานั้น เสวี่ยเจียเยว่มีไข้และปวดศีรษะ แต่สตรีผู้นี้กลับหยิบไม้กวาดที่ทำจากดอกหลิวเว้ขึ้นมาทุบตีเธอที่กำลังนอนอยู่บนเตียงไม้อันแสนเรียบง่าย ด่าเป็นการใหญ่เพียงเพราะเธอเป็นไข้นอนตัวแข็งทื่อเหมือนศพอยู่บนเตียงสองวัน ด้วยช่วงนี้เป็นฤดูกาลปลูกข้าว จึงมีงานมากมายในไร่ที่เธอยังทำไม่เสร็จ ทว่าเธออยากจะนอนแข็งทื่อเป็นศพเมื่อไรกัน

ดูเหมือนซุนชิงฮวาจะทำกับลูกสาวแท้ๆ ของตนเช่นนี้เป็นปกติ

เสวี่ยเจียเยว่คิดเช่นนั้นในใจ ขณะที่เธอเงยหน้าขึ้นมองซุนชิงฮวาด้วย

สีหน้าหนึ่งสงบ

ในยามนี้เอง ซุนชิงฮวาก็เห็นว่าเสวี่ยเจียเยว่มานั่งอยู่บนธรณีประตูแล้ว เดิมทีซุนชิงฮวาเป็นคนไม่โห่ร้องอยู่แล้ว อีกทั้งหมู่บ้านเล็กๆ ในชนบท ลูกสาวมักจะถูกลมองว่าเป็นสินค้ายอดนิยม ดังนั้นแม้ว่าร่างที่เสวี่ยเจียเยว่ ครอบครองอยู่จะเป็นลูกแพะๆ แต่ในใจลึกๆ ของซุนชิงฮวาก็เชื่อว่ารักลูกสาว คนนี้มากนัก ยิ่งไปกว่านั้น ลูกสาวนางยังเป็นคนหนักไม่เอา เบาไม่สู้ ทั้ง เกียจคร้านและตะกละตะกลาม

“วันนี้เจ้าลูกขึ้นมาจากเตียงได้แล้ว ไม่นอนแข็งทื่อเป็นศพอีกแล้วหรือ” ซุนชิงฮวาเดินผ่านเสวี่ยเจียเยว่ไปด้วยสีหน้าหนึ่งสงบ พร้อมกล่าวว่าด้วยน้ำเสียง เยาะหยัน “ข้านี้กว่าเจ้าจะยังนอนอยู่บนเตียง ทำตัวเป็นคุณหนูใหญ่ให้ข้าคอย ประณิบัติรับใช้ ยกข้าวยกน้ำมาให้เจ้าทุกวันเสียอีก”

“ฮึ” เสวี่ยเจียเยว่แค้นเสียงเย็นชาออกจากจมูกเบาๆ ไม่ได้เอื้อนเอ่ย สิ่งใดออกมา

เธอข้ามภพมาได้สองวันแล้ว ไซ้ขึ้นสูงทั้งยังตัวร้อนดุไฟเผา เห็นซุนชิงฮวายกข้าวยกน้ำมาให้เธอเมื่อไรกัน หากเมื่อคืนนี้ไม่ได้ยินนางบอกว่าเธอ คลานออกมาจากไส้กับหู เสวี่ยเจียเยว่คงนึกว่าตนเป็นเด็กที่ซุนชิงฮวาเก็บมา เลี้ยงเสียอีก

เสวี่ยเจียเยว่ไม่เคยพบมารดาเช่นนี้ แต่ก็เชื่อว่าทุกคนบนโลกนี้สมควร จะเป็นพ่อแม่คน บิดาของเธอในชาติภพก่อนก็เป็นคนไม่มีคุณธรรมเช่นกัน

“เจ้ายังจะนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นเพื่ออะไร!” ซุนชิงฮวาตะโกนออกมาอย่างไม่สบอารมณ์ “ยังไม่รีบมาช่วยข้าอีก”

เมื่อเสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเช่นนั้น จึงลุกขึ้นอย่างช้าๆ แล้วหมุนกายเดิน ตามไป

เรือนนี้ตั้งอยู่ทางทิศเหนือและหันหน้าไปทางทิศใต้ ผนังทำจากดิน สีเหลือง หลังคามุงหญ้า พื้นเป็นดินสูงต่ำไม่ราบเรียบสลับกัน และมีหลุมเล็กๆ

อยู่เป็นจำนวนมาก ด้านนอกตัวเรือนมีลานและสวนขนาดย่อมซึ่งล้อมรอบด้วยอิฐก้อนใหญ่ ในสวนปลูกต้นผีผา¹ กับต้นท้ออย่างละต้น ด้านขวามือยังมีเรือนที่มุงหลังคาด้วยหญ้าอีกสองหลังซึ่งเตี้ยกว่าเรือนหลักเล็กน้อย เพื่อใช้เป็นเล้าไก่และเรือนเก็บฟืน แต่จากการสังเกตอย่างเงิบๆ ของเสวียเจียเยว่ในสองวันที่ผ่านมา พระเอกใช้เรือนเก็บฟืนหลังนั้นเป็นที่ซุกหัวนอน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเป็นความต้องการของซุนซึ่งสาว

นางปล่อยให้พระเอกผู้ใจดำอ้ำหิต ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่ก็ต้องแก้แค้น อาศัยอยู่ในเรือนเก็บฟืน! เฮ้อ... ซุนซึ่งสาวผู้นี้มิใช่กำลังรันทาที่ตายอยู่หรอกหรือ

เสวียเจียเยว่เดินไปทางห้องครัวอย่างช้าๆ

เรือนนี้แบ่งออกเป็นสามห้องใหญ่ ตรงกลางคือห้องโถง ระหว่างห้องด้านซ้ายกับห้องด้านขวามีผนังดินกันเอาไว้ ซุนซึ่งสาวกับบิดาของพระเอกจะนอนที่บริเวณครึ่งแรกของห้องด้านซ้ายมือ ส่วนครึ่งหลังใช้วางสิ่งของต่างๆ อย่างเช่นตู้หรือหีบ บริเวณครึ่งแรกในห้องด้านขวามือใช้เก็บสิ่งของต่างๆ และมีเตียงไม้เรียบง่ายหนึ่งหลัง ซึ่งบริเวณนี้คือห้องของเสวียเจียเยว่ ส่วนครึ่งหลังใช้เป็นห้องครัว

เมื่อเสวียเจียเยว่เข้ามาในห้องครัว เธอก็เห็นซุนซึ่งสาวกำลังจะทำโจ๊กข้าวฟ่าง

ข้าวฟ่างนี้แช่น้ำเอาไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ตอนนี้นซุนซึ่งสาวขามันขึ้นมา และล้างด้วยน้ำสะอาดครู่หนึ่ง ก่อนจะใส่ลงไปในหม้อพร้อมกับเติมน้ำแล้วปิดฝา จากนั้นก็ยัดฟืนเข้าไปในเตา

เมื่อเห็นเสวียเจียเยว่เข้ามาแล้ว ซุนซึ่งสาวก็ขึ้นไปยังผัดขึ้นฉ่ายกองใหญ่ที่อยู่บนแท่นเตาพร้อมกับสั่ง “เอาไปล้าง”

¹ ต้นผีผา หมายถึง ต้นโควอท หรือต้นปีแป้

เสวียเจียเยวไม่ได้กล่าวอะไร เข้าไปหยิบขึ้นฉาย แล้ววางถึงน้ำไว้ข้างๆ จากนั้นก็นั่งลงเริ่มล้างทันที เมื่อล้างเสร็จเธอก็นำขึ้นฉายไปวางไว้บนแท่นเตาโดยไม่พูดไม่จา

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าซุนชิงฮวากำลังจ้องมาที่เธอ ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายราวกับดวงตาของนกฮูกที่ถูกแสงไฟส่องกระทบในยามค่ำคืน ทำให้คนมองรู้สึกไม่ปลอดภัย

“ล้มป่วยครั้งนี้ถึงกับทำให้เจ้าเป็นใบ้เซียวหรือ หรือว่าเป็นไข้จนสมองเจ้าที่มึนไปแล้ว” ซุนชิงฮวาก็เหลืกคืบถ่านเคาะภายในเตา แค้นเสียง ‘ฮือ’ อย่างเย็นชาก่อนจะพูดต่อ “ตั้งแต่ข้ากลับมาจนถึงตอนนี้ แม้แต่ผายลมข้าก็ยังไม่เห็นเจ้าทำ”

เสวียเจียเยวยังคงทำหน้าที่ และไม่พูดไม่จาเช่นเคย

เธอไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเจ้าของร่างนี้แม้แต่หน่อย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นคนอย่างไร หรือในยามปกติปฏิบัติตัวอย่างไรต่อซุนชิงฮว ด้วยคิดว่ายิ่งพูดก็จะยิ่งผิดพลาดไปใหญ่ เธอจึงทำตัวเป็นคนใบ้ไปชั่วคราว ถูกคนอื่นมองว่าไร้สติ ยังดีกว่าเรื่องที่จู่ๆ นิสสัยเจ้าของร่างนี้ก็เปลี่ยนไปขนานใหญ่ หรือให้ผู้คนที่คิดว่าถูกผีสิงไปเลยยิ่งดี

การที่ซุนชิงฮวามีท่าทีเย็นชาเช่นนี้ คาดการณ์ได้เลยว่าถ้ามีใครบอกว่าลูกสาวนางถูกผีเข้าและต้องฆ่าทิ้งเสีย นางจะต้องตอบรับอย่างไม่ลังเลแน่นอน

ซุนชิงฮวาชั่วจะห่วงใยลูกสาวอย่างแท้จริง เป็นใบ้หรือไร้สติก็ล้วนไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับนาง ขอเพียงทำงานต่อไปได้ก็พอ เมื่อกล่าวจบซุนชิงฮวาก็โยนเหลืกคืบถ่านทิ้งไป ก่อนจะเรียกเสวียเจียเยว “มาก่อไฟอีกเตาแล้วอุ่นหมั่นโถว”

นางลุกขึ้นไปเปิดตู้กับข้าว ก่อนจะหยิบหมั่นโถวธัญพืชออกมาหลายลูก แล้วใส่ลงไปในหม้ออีกใบ จากนั้นก็หยิบมีดหั่นผักกับเหิงมาหั่นขึ้นฉ่ายที่เสวียเจียเยวล้างเมื่อครู่

ส่วนเสวี่ยเจียวที่นั่นอยู่บนเก้าอี้ กำลังหักไม้ไผ่และเรียนรู้ท่าทางการ คีบฟางยัดเข้าไปภายในเตาของซุนชิงฮวา

แต่ยังไม่วายถูกซุนชิงฮวาด่าเช่นเดิม “เจ้าอยากตายหรือไง! แม้แต่ ก่อไฟก็ทำไม่เป็นอย่างนั้นหรือ”

เสวี่ยเจียวทำไม่เป็นจริงๆ ทั้งที่เมื่อครู่ตอนเธอดูซุนชิงฮวาทำก็เหมือน จะเป็นเรื่องที่แสนง่ายดาย เพียงใช้เหล็กคีบถ่านคีบฟางกับฟืนยัดเข้าไปในเตา ก็พอแล้ว แต่เมื่อเธอคีบฟางเข้าไปกลับไม่มีเปลวไฟ สิ่งที่ยออกมาจากเตามีแค่ ควันเท่านั้น ทว่าทั้งห้องครัวเต็มไปด้วยควันสีดำ คนที่ฉุนจนแสบจมูกจึงไออย่าง อดไม่ได้

ซุนชิงฮวาโยนขึ้นฉ่ายทิ้งทันที แล้วด่าเสวี่ยเจียวเสียงดังลั่นพร้อม ดึงเหล็กคีบถ่านในมืออีกฝ่ายไป จากนั้นนางยื่นมือเข้าไปในเตา ก่อนจะซุดหลุม แล้วใช้เหล็กคีบถ่านโกยฟางที่อยู่ด้านในออกมา เมื่อทำเสร็จก็ทิ้งเหล็กคีบถ่าน พร้อมกับด่าเสวี่ยเจียว

“การก่อไฟไม่ได้ทำเช่นนี้ จะต้องซุดหลุมเอาไว้ด้านใน นี่เจ้าลืมหดเลย อย่างนั้นหรือ”

จากนั้นนางก็ตบศีรษะเสวี่ยเจียวอีกหนึ่งที่พร้อมดุด่า “ซ้ำว่าการปวย ครึ่งนี้มันทำให้เจ้าไร้สติเสียแล้ว แม้แต่เรื่องนี้เจ้าก็ลืมนั่นไปหมดสิ้น”

คนที่เคยชินกับการทำนา น้ำหนักมือมีหรือจะเบา ทว่าเสวี่ยเจียวที่ ถูกซุนชิงฮวาตบอย่างกะทันหันจนศีรษะเอียงไปด้านหนึ่ง กลับไม่ปรปักษ์พูด อะไรรออกมาสักคำ

ตอนนี้เธอสามารถเอ่ยคำได้ออกไปได้บ้าง ลูกขึ้นมาต่อปากต่อคำกับ ซุนชิงฮวาอย่างนั้นหรือ เธอคาดเดาว่าเจ้าของร่างนี้คงมีอายุเจ็ดแปดขวบ เพราะ รูปร่างดูเหมือนเด็ก ทั้งยังซุบผอมจากการขาดสารอาหาร หากต่อปากต่อคำ กับนางจริงๆ ดีไม่ดีอาจถูกทุบตีเอาได้ ดังนั้น... ข้างเถอะ ต้องอดทนเอาไว้ ชั่วคราว

โชคดีที่โจ๊กในหม้อเริ่มเดือดแล้ว ชุนซึ่งสาวจึงไม่สนใจเสวียเจียเยว่อีก จากนั้นก็รีบวิ่งไปเปิดฝาหม้อ แล้วหยิบไม้พายขึ้นมาคนโจ๊กให้เข้ากัน หยิบหม้อขนาดใหญ่ใบหนึ่งออกมาจากตู้ถ้วยชาม แล้วตักโจ๊กทั้งหมดใส่หม้อใบนั้น ก่อนใช้ผ้าเช็ดรอบๆ ปากหม้อ จากนั้นก็หยดนํ้ามันไฉจื่อ² ลงไปในกระทะสองหยด แล้วนำขึ้นผ่ายลงไปผัด

เมื่อขึ้นผ่ายสุกได้ที่แล้ว หมั่นโถวก็นำพอดี้ ชุนซึ่งสาวนำตะกร้าไม้ไผ่ใบหนึ่งมาใส่หมั่นโถวกับหม้อผัดขึ้นผ่ายใบเล็ก และวางถ้วยดินเผาเนื้อหยาบกับตะเกียบหลายคู่ลงไปด้วย จากนั้นใช้ผ้าหยาบสีขาวปิดตะกร้าเอาไว้แล้วเรียกเสวียเจียเยว่ “มาถือตะกร้าแล้วไปนากับข้า”

ช่วงเดือนสามถึงเดือนสี่คือฤดูที่ครอบครัวในชนบทกำลังยุ่งกับการทำนา ปลูกแตง ปลูกถั่ว ทำให้ไม่มีเวลาได้พักผ่อน ดังนั้นชุนซึ่งสาวจึงกลับมาทำอาหารโดยเฉพาะ เมื่อทำเสร็จแล้วก็ต้องนำไปส่งให้สามีที่กำลังดำนาอยู่โดยไม่ต้องมากินที่เรือน ทำเช่นนี้จะประหยัดเวลาไปได้มาก

และแน่นอนว่าในทุ่งนาไม่ได้มีเพียงสามีของนางคนเดียว ยังมีพระเอกในเรื่องนี้ด้วย

เสวียเจียเยว่เดินตามหลังชุนซึ่งสาวพร้อมกับถือตะกร้าไม้ไผ่ ขณะที่อีกฝ่ายถือตะกร้าใส่หม้อข้าวต้ม มองนางปิดประตูเรือนแล้วใส่กุญแจ จากนั้นทั้งสองคนก็มุ่งหน้าไปที่ทุ่งนา

² นํ้ามันไฉจื่อ คือนํ้ามันคาโนลา หรือนํ้ามันจากดอกเรปซีด หรือดอกผักกาดก้านขาว

สอง การปรากฏตัวของพระเอก

หลังจากผ่านการรวบรวมข้อมูลมาสองวัน เสวี่ยเจียเยว่ก็รู้ว่าหมู่บ้านเล็กๆ ในชนบทแห่งนี้มีชื่อว่าชิวเฟิง บริเวณรอบๆ รายล้อมไปด้วยภูเขา ภายในหมู่บ้านมีทางเดินเพียงสายเดียวที่สามารถเดินทางออกไปข้างนอกได้ เรียกได้ว่าเป็นหมู่บ้านที่ตัดขาดจากโลกภายนอกเลยทีเดียว

เสวี่ยเจียเยว่แอบดำเพื่อนร่วมห้องผู้นั้นในใจประโยคหนึ่ง ‘เวรเอ๊ย นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน’ จากนั้นก็เดินตามซุนชิงฮวาไปเงียบๆ

ทั้งสองคนอยู่ทางทิศตะวันออกของหมู่บ้าน ส่วนฟ่งนางอยู่ทิศตะวันตก ระยะทางที่ต้องเดินไปนั้นว่าไม่ใช่น้อยๆ

ระหว่างทางพบสตรีผู้หนึ่งที่แบกจอบมาด้วย นางสนทนากับซุนชิงฮวา เมื่อเสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเนื้อหาที่พวกนางสองคนพูดคุยกัน ก็ได้รู้ข้อมูลมาอีกสามเรื่อง

ข้อมูลแรกคือ ซุนชิงฮวาเป็นคนจากหมู่บ้านข้างๆ ชายคนแรกที่นางแต่งงานด้วยคือคนในหมู่บ้านเดียวกัน ต่อมาสามีตายจากไป เมื่อเดือนสองที่ผ่านมานางจึงมาแต่งงานใหม่ในหมู่บ้านแห่งนี้ กลายเป็นภรรยาของเสวี่ย-

หย่งฝู โดยมีแม่สื่อเป็นตัวกลางเจรจาให้

ข้อมูลที่สองคือ เจ้าของร่างที่เสวียเจียเยว่ครอบครองมีชื่อว่าเอ๋อร์ยา

ส่วนข้อมูลที่สามคือ เสวียหย่งฝูเดิมที่มีลูกชายหนึ่งคนกับลูกสาวอีกหนึ่งคน ลูกชายของเขาปีนี้อายุสิบสี่ปีแล้ว ส่วนลูกสาวเพิ่งอายุได้สามขวบ ทว่าหลังจากซุนชิงฮวาแต่งงานมาได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน ก็บอกว่าไม่สามารถเลี้ยงดูชีวิตคนได้มากมายเช่นนี้ และโยนหม้อโยนอ่างร่วนวายเสียจนเสวียหย่งฝูต้องส่งลูกสาวไปให้คนอื่นเลี้ยงดู

ทว่าตามวาทะของลัทธิอันคลุ้มเครือของสตรีที่มีนามว่าป้าโจ้วผู้นี้ เกรงว่าลูกสาวของเสวียหย่งฝูมิได้ถูกส่งไปให้คนอื่นเลี้ยงดู กลับเป็นซุนชิงฮวาทายออกไปเสียมากกว่า

มุมปากของเสวียเจียเยว่พลันกระตุกขึ้นมาเบาๆ

เธอเข้าใจแล้วว่าทำไมพระเอกถึงได้เปลี่ยนไปเป็นคนเลวร้ายขนาดนั้น

แม่เลี้ยงใจร้ายผู้นี้กระทำการโหดร้ายทารุณต่อเขา เขาไม่เคยบิปรปากพูดอะไร แต่เอน้องสาวของเขาไปขายให้พ่อค้ามนุษย์อย่างเลือดเย็น เรื่องนี้ไม่ว่าใครก็ล้วนหนีไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พระเอกยังเป็นคนจิตใจคับแคบและใจดำอำมหิตอีกด้วย

ป้าโจ้วผู้นี้เหมือนจะแต่งงานใหม่เช่นเดียวกัน และดูราวกับไม่ได้ใส่ใจเรื่องที่ซุนชิงฮวาทำ ถึงขั้นถามว่าพบพ่อค้ามนุษย์ที่ไหน เพราะในเรือนของตนก็มีลูกสาวที่เกิดจากภรรยาคนก่อนของสามีเช่นกัน การเก็บเกี่ยวพืชผลในไร่ในปีนี้ไม่ค่อยดีนัก อยู่ในเรือนก็เลี้ยงเสียข้าวสุก มิสู้ขายออกไปแลกเงินมาใช้สอยจะดีกว่า

เสวียเจียเยว่รู้สึกสะเทือนใจกับทัศนคติเช่นนี้ เธอจึงหันไปมองภรรยาอันเซียวขจีที่อยู่ไกลออกไป

จากนั้นก็ได้ยินป้าโจ้วถามขึ้นมาด้วยรอยยิ้ม “เอ๋อร์ยาเป็นอะไรไปเล่า เมื่อไม่กี่วันก่อนยังเห็นทวาดเสียงแหลม พออ้าปากก็พูดไม่ยอมหยุด เหตุใด

ตอนนี้ถึงไม่พูดไม่จาสักคำ อยู่กันตั้งนาน แต่ไม่ได้ยินเจ้าพูดสักประโยค”

ซุนซึ่งสวเลื้อมองเสียเฉยๆ ก่อนตอบ “ใครจะไปรู้เล่า ไม่กี่วันก่อนนางล้มป่วย นอนแข็งทื่อเป็นศพอยู่บนเตียง พอลุกขึ้นมาได้ก็กลายเป็นคนเหม่อลอยอย่างในตอนนี้แล้ว ไม่ว่าใครจะพูดด้วย นางก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรโต้ตอบทั้งนั้น”

“โอหยา คงไม่ได้เป็นไข้หรือกระมัง หรือว่าสมองถูกพิษไข้ทำลายแล้ว” ป้าโจวร้องออกมาอย่างตกใจ “ต้องรีบเชิญหมอมาดูอาการเอ๋อรัยสักหน่อยแล้วกระมัง”

“ข้าจะมีเงินมากขนาดนั้นได้อย่างไรกัน” ซุนซึ่งสวเอย์ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก “มีชีวิตอยู่รอดในปีนี้ได้ก็ถือว่าบุญนักแล้ว ใครจะสนว่าเอ๋อรัยเป็นไข้หรือไรสติ ยิ่งกลัวว่าในวันข้างหน้าเมื่อนางเติบโตใหญ่จะไม่มีใครต้องการอีกหรือ”

การอยู่ในชนบท ถ้าอยากจะสู่ขอภรรยาสักคนต้องใช้เงินจำนวนมาก อีกทั้งเมื่อแต่งงานแล้วภรรยาก็ต้องคลอดบุตรให้สามี จะเป็นไข้หรือไรสติก็ไม่มีผู้ใดสนใจ อาจเพราะสตรีที่เป็นไข้หรือไรสติดังนั้น ครอบครัวจะเรียกสินสอดไม่มาก ครอบครัวฝ่ายชายจึงชอบใจจนต้องรีบมาสู่ขอ

ป้าโจวกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ก็จริง เช่นนั้นเจ้าไม่ต้องกลัวว่าเอ๋อรัยจะแต่งไม่ออก พี่ยังผู้มีใจมีลูกชายอีกคนที่เกิดจากภรรยาเก่าหรือหากหรือ เมื่อวานข้าได้ยินลูกชายของข้าบอกว่า อาจารย์ที่สำนักศึกษาของเขาไม่หยุดปาก บอกว่าตนนั่งอยู่ในสำนักมาหลายปี สอนลูกศิษย์มากก็มาก เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นคนฉลาดมีความสามารถเช่นเขา ภายภาคหน้าเกรงว่าจะได้เป็นถึงขุนนางเลยกระมัง หากเจ้าให้เอ๋อรัยแต่งงานกับเขา เมื่อถึงตอนที่เขาได้รับตำแหน่งขุนนางแล้ว เจ้าก็จะเป็นทั้งแม่เลี้ยงและแม่ยายของเขา เขาจะกล้าอกตัญญูต่อเจ้าเชียวหรือ เจ้ารอเสวยสุขได้เลย”

“เขาจะเป็นขุนนางอย่างนั้นหรือ” สีหน้าของซุนซึ่งสวดูเหี้ยมดุดามยิ่ง “เช่นนั้นหลุมฝังศพของตระกูลเสียคงไม่มีเหี่ยวเกิดสักต้นกระมัง”

ซุนซิงฮวากล่าวจบก็บอกลาป้าโจว และมุ่งหน้าไปยังทุ่งนาที่อยู่ทางทิศตะวันตก

เสวี่ยเจียเยว่เดินตามซุนซิงฮวไปเสียบๆ พลองทบทวนเรื่องที่ป้าโจวพูดเมื่อครู่นี้ และรู้สึกไม่สบอารมณ์นัก

เหตุใดถึงเหมือนการเลี้ยงตั๋ยอย่างไรรายางนั้น

ทั้งสองคนเดินผ่านเนินดินบนหลุมฝังศพหลายแห่งและเทวสถานขนาดเล็ก ถัดมาก็เห็นทุ่งนากว้างใหญ่ที่เต็มไปด้วยน้ำ มีชาวนาหลายคนกำลังก้มตัวลงปักดำต้นกล้า บนศีรษะสวมหมวกที่ทำจากไม้ไผ่และฟาง

ซุนซิงฮวพาเสวี่ยเจียเยว่ไปยังข้างที่นาของครอบครัวตัวเอง จากนั้นนำหม้อใส่โจ๊กออกจากตะกร้า ก่อนจะตะโกนเรียก “ท่านพี่ มากินข้าวเจ้าค่ะ!”

เสวี่ยเจียเยว่วางตะกร้าลง จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองสองคนที่อยู่ในทุ่งนา

แม้ว่าเธอจะข้ามภพมาได้สองวันแล้ว ทว่าป้าโจวไปเสียก่อน นอนนิ่งอยู่บนเตียงทั้งวันทั้งคืน นอกจากซุนซิงฮวที่เข้ามาด่าทอในห้องแล้ว เธอก็ไม่เคยเห็นสมาชิกครอบครัวอีกสองคนเลย ตอนนี่จึงต้องมองสำรวจให้ดี

เมื่อคนผู้หนึ่งได้ยืนซุนซิงฮวตะโกนเรียก เขาก็วางต้นกล้าสีเขียวลงแล้วเดินลุยน้ำโคลนไปยังบริเวณข้างที่นาด้วยเท้าเปล่าเปลือย

เขาสวมอาภรณ์ผ้าป่าน รูปร่างเตี้ยและล่ำสัน บนศีรษะไม่ได้สวมหมวกบังแดด จึงมองเห็นผิวหน้าที่ดำคล้ำและเต็มไปด้วยรอยผ้าสีแดงกับจมูกที่แบนราบได้อย่างชัดเจน ส่วนผมเผ้าก็ไม่รู้ว่าไม่ได้สระมากี่วันแล้ว ดูเป็นคนสกปรกมอมแมมไม่น้อย

คนผู้นี้คือเสวี่ยหย่งฝู

ส่วนอีกคน... เสวี่ยเจียเยว่หันไปมอง เห็นเขากำลังลุกขึ้นและมองมาทางนี้พอดี สายตาของเธอสบเข้ากับตาคุณั้นทันที

ทันใดนั้นหัวใจของเสวี่ยเจียเยว่ก็พลันสั่นสะท้าน ในหัวมีคำถามผุด

ขึ้นมา... หน้าตาของเสวี่ยหย่งผู้ถูธรรมดา ทว่าเหตุใดลูกชายของเขาถึงได้
หล่อเหลาเอากการเช่นนี้

เด็กหนุ่มผู้นี้คือ 'เสวี่ยหยวนจิ้ง' พระเอกในนิยายเรื่อง หญิงงามสิบสอง
ตำหนัก ที่เพื่อนร่วมห้องของเธอร่างเค้าโครงขึ้นมา และเป็นพี่ชายลูกติด
พ่อเลี้ยงของเอ๋อร์ยา เจ้าของร่างที่เธอครอบครองอยู่

เมื่อเสวี่ยหย่งผู้นั้นลงบนพื้นเรียบร้อยแล้ว ซุนชิงฮวาจึงตกใจใส่ถั่ว
ดินเผาเนื้อหยาบ และส่งจี้กถั่วใหญ่ที่เข้มข้นเป็นพิเศษให้เขา พร้อมกับบอก
เสวี่ยเจียเยว่หีบตะเกียบให้เขาด้วย

ในยามนี้เสวี่ยเจียเยว่จึงได้สติ รีบหีบตะเกียบคู่หนึ่งขึ้นมาจากตะกร้า
ไม้ไผ่แล้วส่งให้เขา

เสวี่ยหย่งผู้รับตะเกียบคู่นั้นมาพร้อมกับมองเสวี่ยเจียเยว่ จากนั้นก็เงย
หน้าขึ้นถามซุนชิงฮวา “อาการป่วยของเอ๋อร์ยาดีขึ้นแล้วหรือ”

กระนั้นกลับไม่มีความห่วงใยอยู่ในประโยคนั้นแม้แต่น้อย

ซุนชิงฮวาส่งหมั้นโถวให้เขาพร้อมกับตอบ “ดีขึ้นแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเป็นไข้
หรือไรสติกันแน่ วันนี้ข้าไม่ได้ยินนางบริปากพูดออกมาสักประโยค”

เสวี่ยหย่งผู้ได้ยินดังนั้นก็หันไปมองเสวี่ยเจียเยว่ ก่อนจะรับหมั้นโถว
พลงพูดเย้าแหย่ “เอ๋อร์ยา หากเรียกข้าว่าท่านพ่อ พ่อจะเอาหมั้นโถวลูกนี้ให้
เจ้ากิน”

น้ำเสียงฟังดูสนุกสนาน เหมือนเขากำลังหยอกสุนัขหรือแมวอย่างไร
อย่างนั้น

เอ๋อร์ยาในอดีตเป็นคนตะกละตะกลาม เพียงแค่เอาของกินมาล่อ ไม่ว่า
จะให้ทำอะไรก็ยอมทั้งนั้น

เสวี่ยเจียเยว่มองเขาด้วยสีหน้านิ่งเรียบไร้ความรู้สึก ทั้งยังไม่พูดออกมา
แม้แต่คำเดียว

“ดูเหมือนนางจะเป็นไข้จริงๆ แต่บอกให้ทำอะไรนางก็ทำอย่างเชื่องฟัง

เช่นนั้นก็คงมิได้ไร้สติหรอก” เสวี่ยหย่งผู่พูดประโยคนั้นพร้อมกับยิ้มอย่าง
ไม่ใส่ใจนัก จากนั้นก็เอามันโถไว้ในมือยึดเข้าปาก ก่อนจะยกถ้วยโจ๊กขึ้นชด
คำใหญ่จนเกิดเสียงดัง ‘ซู้ด’ และพูดกับซุนชิงชวาด้วยเสียงจึ่งม่ว่าตอนนี้
ต้นกล้าไม่พอ พวกกินข้าวกลางวันเสร็จแล้วต้องไปถอนต้นกล้าในนามาเพิ่ม

ซุนชิงชวาตักโจ๊กใส่ถ้วยแล้วส่งให้เสวี่ยเจียเยว่ ทว่าไม่ได้รับการดูแล
อย่างดีเหมือนเสวี่ยหย่งผู่ มีโจ๊กเพียงครึ่งถ้วยเท่านั้น หมั่นโถวก็ไม่ให้กิน

นางให้เหตุผล “เพ็งหายไ้ จะกินหมั่นโถวทำไมกัน มันย่อยยาก กิน
โจ๊กไปก่อนสักสองสามวันค่อยมาว่ากันอีกที”

แล้วเสวี่ยเจียเยว่จะทำอะไรได้เล่า เธอไม่สามารถลุกขึ้นแล้วคว้าถ้วย
โจ๊กลงบนโต๊ะของซุนชิงชวาได้ เพราะต้องอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน จึงทำได้เพียง
ยกถ้วยโจ๊กขึ้นดื่มเท่านั้น

ทางตาของเธอเหลือบเห็นเสวี่ยหยวนจิ้งกำลังเดินมาทางนี้

เด็กหนุ่มมีรูปร่างซูบผอมราวกับต้นไผ่เขียวต้นหนึ่งก็มีปาน เลือดฝาดที่เขา
สวมดูหลวมโหลกไม่พอดีตัว อีกทั้งผิวพรรณก็มีได้ดำคล้ำเหมือนเสวี่ยหย่งผู่
บิดาของตน ผิวเขาขาวผ่องเป็นของเอย เมื่อถูกแสงอาทิตย์ส่องกระทบก็ราวกับ
กระจกบานหนึ่งอย่างไรอย่างนั้น เขาจนสามารถส่องประกายออกมาได้เลย
ทีเดียว

ชาวมากจนทำให้คนมองรู้สึกอิจฉา...

เสวี่ยเจียเยว่คิดพลางปรายตามองเสวี่ยหยวนจิ้ง ซึ่งเดินไปนั่งล้างมือ
ล้างเท้าอยู่ที่ลำธารเล็กสายหนึ่ง

คนดำนาน สิ่งที่เขาต้องเหยียบย่ำตลอดเวลาก็คือโคลนตม ทั้งยังต้องถือ
ต้นกล้าที่เปียกชื้นและเปื้อนเปรอะไปด้วยโคลน ไม่ว่าจะเป็นมือหรือเท้า แม้แต่
แขนกับน่องก็ต้องเปรอะเปื้อนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อครุ่นเสวี่ยหย่งผู่ไม่ได้
สนใจโคลนตมที่เลอะอยู่บนมือของตนแม้แต่น้อย เมื่อมาถึงข้างที่นาที่กินข้าว
กลางวันทั้งที่ยังไม่ได้ล้างมือ แต่เสวี่ยหยวนจิ้งกลับล้างมือล้างเท้าอย่างพิถีพิถัน

ล้างแขนกับน่องอย่างละเอียด แม้แต่แขนเสื้อที่ม้วนขึ้นมาถึงข้อศอกและขาทางเกงที่ม้วนขึ้นมาถึงน่องยังไม่ปล่อยผ่านไป เขาล้างดินโคลนที่เลอะอยู่ด้านในออกให้สะอาดอย่างละเอียดละไม จากนั้นก็ดึงแขนเสื้อกับขาทางเกงลงมาปิดแขนกับน่อง ก่อนจะเดินมาขึ้นข้าว

เสวี่ยเจียเยว่คิดว่าชายผู้นี้มีนิสัยรักความสะอาดไม่น้อย เมื่อได้ข้อสรุปหนึ่งเกี่ยวกับเสวี่ยหยวนจิ้ง เธอก็หันกลับมาตีมโຈິกของตนต่อ

ซุนชิงฮวาทักมโຈິกให้เสวี่ยหยวนจิ้งด้วยสีหน้ารังเกียจ ทว่าเมื่อคิดดูแล้วก็กลัวว่าคนในหมู่บ้านเดียวกันที่ทำนาอยู่ใกล้ๆ จะเห็นแล้วเอาไปนินทา จึงหยิบหมั่นโถวลูกหนึ่งออกจากตะกร้า ก่อนจะบิออกเล็กน้อยแล้วส่งให้ลูกเลี้ยง

เสวี่ยเจียเยว่จับตามองอยู่ ก็เห็นมโຈິกในถ้วยของเด็กหนุ่มน้อยกว่าของตนเสียอีก คาดว่าคงมีเมล็ดข้าวฟ่างอยู่เพียงสองสามเม็ดเท่านั้น เรียกว่าน้ำข้าวต้มยังจะดูเหมาะสมกว่า

เธอแอบปรายตามองเสวี่ยหยวนจิ้ง สีหน้าเขาดูเรียบนิ่งเช่นเคย เพียงยกถ้วยขึ้นมา ก่อนจะหรีดตาลงแล้วตีมโຈິก จากนั้นก็กินหมั่นโถวซ้าๆ ดูไม่ออกเลยว่าในใจเขากำลังคิดอะไรอยู่

ในที่สุดเธอสรุปได้ว่าที่เป็นเช่นนั้นก็ถูกแล้ว เพราะตอนสุดท้ายของนิยาย คนผู้นี้จะกลายเป็นขุนนางในราชสำนัก จะไม่ปิดบังความรู้สึกของตนเก่งได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีสีหน้านิ่งขรึมตลอดเวลา

เสวี่ยเจียเยว่ถอนสายตากลับมา ก่อนจะก้มหน้าก้มตาตีมโຈິกในถ้วยของตน

เมื่อเธอตีมโຈິกเสร็จแล้ว มโຈິกกับหมั่นโถวของเสวี่ยหย่งฝูและซุนชิงฮวาก็หมดพอดี ซุนชิงฮวาวางถ้วยลงไปในตะกร้า พร้อมกับสั่งเสวี่ยเจียเยว่

“ข้ากับพ่อของเจ้าจะไปถอนต้นกล้า ยามบ่ายก็ต้องลงนาปักดำต้นกล้า เจ้าเอาถ้วยกับตะเกียบและหม้อไปล้างให้สะอาด แล้วเอาต้นกล้าที่เหลืออยู่มาปักดำกับพี่ชายเจ้า”

เสวี่ยเจียเยว่หันไปมองพี่ชายที่จะทำร้ายเธอในอนาคตตามเค้าโครง
นิยาย เห็นเขากำลังมองหญาสี่เขียวขจีที่อยู่บนพื้นดินด้วยสีหน้าเย็นชา ราวกับ
ไม่ได้ยินที่ซุนชิงฮวาพูดอย่างไรอย่างนั้น
ให้เธออยู่กับเสวี่ยหยวนจิ้งตามลำพัง...
มันน่าอึดอัดเกินไปแล้ว

สาม

สถานการณ์เลวร้าย

เสวี่ยเจียเยว่นำถ้วย ตะเกียบ และหม้อไปล้างที่ลำธารสายเล็ก เมื่อเสร็จแล้วจึงเก็บใส่ตะกร้าให้เรียบร้อย จากนั้นก็ยืนนิ่งอยู่ข้างที่นา

ให้ล้างถ้วยล้างชามยังพอได้ แต่เรื่องดำเนินแบบนี้เธอทำไม่ได้จริงๆ อย่างมากก็เคยเห็นแค่นิโอรทัศน์เท่านั้น

ดังนั้นเธอจึงจับตาดูเสวี่ยหยวนจิ้งว่าทำอะไร

หลังจากเสวี่ยหย่งผู้กับซุนชิงฮวาไปถอนต้นกล้าในนาได้ไม่นาน เสวี่ยหยวนจิ้งก็ม้วนแขนเสื้อกับขากางเกงขึ้น ก่อนจะลงไปปักดำต้นกล้าต่อ

ตั้งแต่เขาขึ้นมากินข้าวจนกลับไปดำนาต่อ นั้น เด็กหนุ่มไม่พูดอะไร ออกมาล่ำลือ สีหน้าของเขานิ่งเฉยไร้ความรู้สึก หากไม่ใช่เพราะหน้าตาหล่อเหลา เอาการกว่าใคร เก่งกว่าคงไม่มีใครให้ความสนใจเขาสักคนกระมัง

ขณะนี้เด็กหนุ่มสวมหมวกฟาง ในมือถือต้นกล้าสีเขียว และกำลังก้มลงดำนา แม้จะเป็นชาวนา แต่กลับไม่สามารถบดบังความสง่างามในตัวเขาได้ ทุกการเคลื่อนไหวล้วนงดงามและมีเสน่ห์ ราวกับว่าตอนนี้เขาไม่ได้ดำนาอยู่ในทุ่งนาที่เต็มไปด้วยโคลนตม แต่กำลังนั่งเรียนหนังสืออยู่ในห้องเรียนอย่างไร

อย่างนั้น

แม้จะเป็นการเคลื่อนไหวในแบบเดียวกัน ก็เชื่อว่าทุกคนจะทำออกมาได้เหมือนกัน

เมื่อเสวี่ยเจียเยว่มองต้นกล้าที่เสวี่ยหย่งผู่ปักดำเมื่อครู่นี้ ก็เห็นว่าไม่เป็นระเบียบเท่าไรนัก แต่เมื่อหันไปดูต้นกล้าที่เสวี่ยหยวนจิ้งปักดำอีกครั้ง กลับดูเป็นระเบียบเสมอกันและตั้งตรงเรียงรายสวยงาม รวากับตรงยิ่งกว่าเส้นที่ขีดด้วยไม้บรรทัดเสียอีก

เสวี่ยหยวนจิ้งผู้นี้จะต้องเป็นคนละเอียดมากอย่างแน่นอน

หลังจากเสวี่ยเจียเยว่ได้รู้นิสัยของเขาแล้ว เธอก็สังเกตเสวี่ยหยวนจิ้งว่าดำเนินอย่างไรรู้อยู่เสียๆ ก่อนจะก้มลงถอดรองเท้า

รองเท้าผ้าที่เธอสวมคู่นี้เก่ามากแล้ว ไม่เพียงสกปรกเท่านั้น ส่วนที่ตรงกับนิ้วเท้าด้านขวายังขาดเป็นรูโหว่อีกด้วย แต่จะอย่างไรได้ นี่เป็นรองเท้าคู่เดียวที่เธอหาเจอในห้องเมื่อเช้านี้ จึงทำได้เพียงสวมไปก่อน

สายตาของเธอพลันเหลือบไปเห็นรองเท้าผ้าคู่หนึ่งที่วางอยู่ด้านข้าง เป็นรองเท้าของเสวี่ยหยวนจิ้งที่ถอดเอาไว้เมื่อครู่นี้

มองปราดเดียวก็รู้ว่ารองเท้านี้ทั้งเก่าและชำรุดไม่น้อย ไม่รู้ว่าเขาสวมมันมานานเท่าไร แต่ที่รู้แน่ๆ คือมันถูกซักทำความสะอาดเป็นอย่างดี ไม่เพียงถอดเอาไว้ยังเป็นระเบียบเท่านั้น แม้แต่ปลายรองเท้ายังเหมือนถูกจัดวางให้ตรงกันอีกด้วย

“...”

นิสัยของเสวี่ยหยวนจิ้งทั้งรักความสะอาด และเป็นโรครักความละเอียดเสียเหลือเกิน

เธอคิดในใจ จากนั้นก็ม้วนขาทางแกงขึ้น ก่อนจะก้าวลงไปในนา

ลักษณะของนาแห่งนี้คือ ด้านบนเป็นน้ำ ส่วนด้านล่างเต็มไปด้วยโคลนที่ทั้งเหนะและเหนียว เสวี่ยเจียเยว่ไม่ได้ระวังตั้งแต่แรก เมื่อเท้าเหยียบลงไป

ในโคลน เธอก็ต้องใช้แรงมหาศาลถึงจะดึงเท้าขึ้นมาได้

เสวี่ยเจียเยว่เดินย่ำโคลนโดยลงน้ำหนักเท้าข้างหนึ่ง อีกข้างเบากว่า และรู้สึกได้ถึงความแปลกใหม่

ต้นกล้าสีเขียวขจีที่ถูกลอยขึ้นมากลายเป็นมัดเล็กๆ วางอยู่ในที่นาอย่าง สะเปะสะปะ เสวี่ยเจียเยว่มองแล้วเลียนแบบท่าทางของเสวี่ยหยวนจิ้ง โดยคว้า ต้นกล้าขึ้นมาหนึ่งมัด ก่อนจะแกะฟางที่มัดต้นกล้านั้นออกแล้วโยนทิ้ง หลังจาก แบ่งต้นกล้าออกมาสองสามต้น ก็โน้มตัวปักดำลงไปโคลน

ตอนมองเสวี่ยหยวนจิ้งทำนั่นข้างดูเหมือนง่ายตาย แต่พอถึงคราวที่เธอ ต้องทำกลับกลายเป็นเรื่องยากยิ่ง หากปักต้นกล้าลงโคลนเบาเกินไป ต้นกล้านั้นก็จะลอยขึ้นมาอยู่เหนือผิวน้ำ แต่ถ้าใช้แรงหนักเกินไป ต้นกล้าก็จะหัก การ ดำนาไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะไม่ว่าจะอย่างไร ต้นกล้าก็ยังเอียงไปเอียงมา ไม่มั่นคงอยู่ดี

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกหงุดหงิดยิ่งนัก เธอหยุดกายขึ้นยืน หันไปมองเสวี่ย- หยวนจิ้งอีกครั้ง ก็เห็นว่ายามนี้เขาปักดำต้นกล้าในมือเสร็จพอดี จากนั้นคว้า ต้นกล้าอีกมัดขึ้นมา เขาเหลือบมองเธอด้วยสายตาเย็นชา เมื่อเห็นเธอมองเขา เด็กหนุ่มก็ก้มหน้าลงอย่างไม่แยแส

เป็นอย่างไรที่เสวี่ยเจียเยว่คิดเอาไว้ เสวี่ยหยวนจิ้งไม่ชอบเจ้าของร่างนี้ ระหว่างพวกเขาทั้งสองคนคงผูกอาฆาตกันไม่น้อย อีกอย่าง... ตามที่ป้าโจว กล่าวไว้เมื่อนานมาแล้วขุนซึ่งฮวาเพิ่งขายน้องสาวของเขาไป พระเอกที่ใจเย็น และเสียจริตมาโดยตลอดจึงเอ่ยถามถึงเรื่องที่โหดเหี้ยมทารุณเช่นนี้จาก ขุนซึ่งฮวา ว่านางเอน้องสาวของเขาไปขายที่ไหน เพราะเขาอยากจะพาตัว น้องสาวกลับมา ทว่าขุนซึ่งฮวากลับยุยงเสวี่ยหย่งฝู ในที่สุดเขาก็ใช้กระบอง ทุบตีพระเอกอย่างทารุณ จนเด็กหนุ่มนอนป่วยอยู่บนเตียงหลายวัน

“เด็กคนนั้นช่างดวงแข็งเสียจริง ตอนนั้นเห็นหน้าไม่มีเลือดฝาดเลย ลักนิด ข้ายังนึกว่าเขาจะไม่รอดจนต้องไปพบหน้ามารดาที่ตายไปแล้วของเขา

เสียอีก คิดไม่ถึงว่าผ่านไปไม่กี่วัน เขากลับหายดีจนลุกขึ้นมาจากเตียงได้”
ป้าโจวกล่าวเช่นนั้น

หลังจากนั้นก็เหมือนว่าเสวี่ยหยวนจึงจะพูดน้อยลงทุกวัน และยัง
เย็นชามากขึ้น

เสวี่ยเจียเยว่คิดถึงบทบาทของตัวละครน้องสาวลูกติดแม่เลี้ยงของ
พระเอก ที่เพื่อนร่วมห้องพูดให้เธอฟังอย่างมีความสุขในเวลานั้น... ฆะตกรรม
ของเอ๋อร์ยาจะถูกลงโทษด้วยการตัดแขนขา ในหัวตอนนี้คิดเพียงเรื่องเดียวว่า
หากเธอเริ่มแก้ไขความสัมพันธ์ระหว่างตนกับเสวี่ยหยวนจึงตั้งแต่ตอนนี้จะทัน
เวลาหรือไม่ เพราะเธอไม่อยากถูกหันเป็นท่อนๆ

ขณะที่เสวี่ยเจียเยว่กำลังตกอยู่ในภวังค์นั้น จู่ๆ ความรู้สึกเจ็บแปลบ
ก็แล่นขึ้นมาบนท้อง เมื่อเธอยกขาดู ร่างเล็กก็ถึงกับแข็งทื่อ!

เธอเห็นสัตว์ตัวอ่อนนิ่มสีเทาเกาะเขี้ยวตัวหนึ่งกำลังไต่ขึ้นมามาบนท้อง
อันขาวเนียน

มันคือปลิงน้ำในนิยายนั่นเอง หรือเรียกกันทั่วไปว่าปลิงดูดเลือด

แต่ไหนแต่ไรมา เสวี่ยเจียเยว่กลัวสัตว์ไร้กระดูกเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อ
จู่ๆ ก็เห็นว่าท้องของตนมีปลิงตัวหนึ่งกำลังไต่ขึ้นมา เธอก็ตกใจจนวิ่งกลับขึ้น
ไปบนพื้นดินข้างที่นอนอย่างรวดเร็ว ทั้งยังไม่สนใจโคลนตมที่กระเซ็นมาโดนใบหน้า
และร่างกายแม้แต่น้อย

เสวี่ยเจียเยว่ก็มลมองอีกครั้ง พบว่าเจ้าสัตว์ตัวนั้นยังเกาะอยู่บนท้อง
ของเธอแน่น ไม่มีที่ท่าว่าจะยอมปล่อยเลย

เธอไม่กล้ายื่นมือไปดึงมัน เมื่อคิดไตร่ตรองครู่หนึ่ง ก็คิดว่าถ้าไม่ที่อยู่
ข้างๆ ขึ้นมาเขี่ยมันออกด้วยมืออันล้นเทา ทั้งยังต้องใช้แรงมากมันถึงได้ยอม
หลุดออกไป เพราะเจ้าสัตว์ชนิดนี้เมื่อมันเกาะแล้วก็กัดแน่น อีกอย่าง... พอ
เขี่ยออกได้ บริเวณที่ถูกกัดก็เริ่มมีเลือดซึม

เสวี่ยเจียเยว่ไม่กล้าไปล้างแผลที่ลำธาร เพราะกลัวว่าจะมีปลิงอยู่ในน้ำ

อีก เธอจึงเด็ดหญ้ามาใบหนึ่ง ก่อนจะกดไปที่แผลอย่างลวกๆ เมื่อเลือดหยุดไหลแล้ว เธอก็หันไปเห็นปลิงที่ตนเชื่อมต่อออกไปเมื่อครู่กำลังไต่กลับมา

ปลิงตัวนี้อ้วนกลมเป็นพิเศษ เมื่อครู่มันคงดูดเลือดเธอไปไม่น้อย เมื่อเสวียเจียเยวเห็นดังนั้น เธอก็กวาดตามองไปรอบๆ และเห็นก้อนหินขนาดปานกลางก้อนหนึ่ง จึงรีบเดินไปเก็บมันขึ้นมา แล้วใช้หุบปลิงตัวนั้นทันที

ทว่าเจ้าสัตว์ตัวนี้มันตายยากจริงๆ ไม่ว่าจะหุบไปที่ครั้ง มันก็ยังมีชีวิตอยู่ สุดท้ายเสวียเจียเยวไม่รู้จะทำอะไร จึงยอมแพ้แล้วโยนหินก้อนนั้นทิ้งไป

เมื่อเงยหน้าขึ้น เธอก็เห็นเสวียหยวนจิ้งกำลังมองมา อีกทั้งยังเห็นแววย่อยยับอยู่บนใบหน้าของเธอด้วย

เธอครุ่นคิดสักครู่ก็นึกขึ้นได้ เด็กในชนบทจะมีสักกี่คนกันที่กลัวปลิง สิ่งที่เธอเพิ่งทำไปล้วนอยู่ในสายตาของเสวียหยวนจิ้ง เขาคงคิดว่าเธอกำลังเสแสร้งแกล้งทำอยู่กระมัง

เสวียเจียเยวไม่สนใจแล้วว่าเสวียหยวนจิ้งจะมองเธอเช่นไร และไม่ว่าเขาจะพูดอะไร เธอก็ไม่ยอมลงไปปักดำต้นกล้าเด็ดขาด ดังนั้นเธอจึงยืนอยู่ได้ร่วมเงาของต้นไม้ และมองเด็กหนุ่มโดยไม่หลบตา

สายตาของเสวียหยวนจิ้งยังเย็นชาเช่นเคย ก่อนจะก้มลงปักดำต้นกล้าของตนต่อ ทันใดนั้นเขาก็ชะงัก ก่อนจะยกขาขวาม้าขึ้นมา

เสวียเจียเยวมองเห็นร่องของเขามีปลิงสีเทาเกาะเกี่ยวอยู่ตัวหนึ่งเช่นกัน

เธอยังไม่ทันได้สะใจกับโชคร้ายของเธอ ก็เห็นเสวียหยวนจิ้งเงยหน้าขึ้นมามองด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะก้มลงดึงปลิงที่เกาะอยู่บนร่องของตนออกช้าๆ จากนั้นจึงถือปลิงเดินมาทางที่เธอยืนอยู่

เสวียเจียเยวไม่รู้ว่าจะทำอะไร เห็นเสวียหยวนจิ้งหยิบกิ่งไม้ที่อยู่ตรงหน้าเธอขึ้นมา แล้วเขี่ยปลิงตายยากออกไปตากแดด จากนั้นเขาหยิบก้อนหิน

ที่เธอเพิ่งโยนทิ้งขึ้นมา และกตกลงบนหัวของปลิงที่ดูดเลือดเขา ก่อนจะนำไปตากแดดเช่นกัน

เมื่อทำเช่นนั้นปลิงทั้งสองตัวก็ตาย อีกทั้งยังเป็นการตายที่ทรมานไม่น้อย เป็นไปได้หรือไม่ว่ามันจะเหมือนผีดูดเลือดที่โดนแสงแดดไม่ได้ เมื่อตากแดดแบบนี้มันจึงตาย

เสวี่ยหยวนจึงเงยหน้าขึ้นมองเธอด้วยสีหน้าเย็นชา ก่อนจะเดินกลับไปด้านต่อ

ตั้งแต่เริ่มจนจบเขาไม่เอ่ยอะไรออกมาสักประโยค แต่สามารถทำเรื่องที่เรียกว่าโหดร้ายปาเถื่อนได้อย่างไม่แยแสสิ่งใด

ส่วนเสวี่ยเจียเยวได้แต่รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

เสวี่ยหยวนจึงต้องงจใจแก้งเธออย่างแน่นนอน เขาตั้งใจทำเรื่องเช่นนี้ต่อหน้าเธอ ไม่อย่างนั้นการเคลื่อนไหวของเขาจะซ้ำขนาดนั้นหรือ การกระทำนั้นเรียกได้ว่าเอื้อยเนื้อ รวกับอยากให้เธอเห็นทุกขั้นตอนอย่างชัดเจน

เสวี่ยเจียเยวคิดเช่นนั้นในใจ เขาเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิตจริงๆ ทว่าเจ้าของร่างนี้ก็จงใจทำให้คนโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างเขาไม่พอใจ...

เธอคิดว่าแม้ตนจะเริ่มทำดีกับเสวี่ยหยวนจึงในตอนนั้นก็ไม่มีประโยชน์อันใด คนใจคอโหดเหี้ยมตั้งใจบดหัวปลิงต่อหน้าเธอ หากอยากเปลี่ยนความรู้สึกของเขา เกรงว่าจะยากเสียยิ่งกว่าการบินขึ้นไปบนฟ้าเสียอีก

กระทั่งเสวี่ยหยงผู้กับซุนชิงฮวาหอบต้นกล้าขึ้นมา เสวี่ยเจียเยวก็ยังไม่หลุดจากวงค์ เธอยังคงยืนงงงวยกับสถานการณ์โหดร้ายที่ตัวเองเพิ่งได้พบอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้

ซุนชิงฮวาเห็นว่าเสวี่ยเจียเยวซี้เกียจก็ไม่พอใจ นางเคยถูกแม่สามีที่ตายไปแล้วด่าอยู่หลายวันเพราะให้กำเนิดลูกสาว ไม่ใช่ลูกชาย ทำให้ซุนชิงฮวารู้สึกเดือดดาลในใจมาโดยตลอด จึงมักด่าทอลูกสาวของตนอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้เมื่อเห็นเสวี่ยเจียเยวยืนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ นางจึงวางหามดกล้างแล้ว

เริ่มด่ายกใหญ่

“เจ้ามายืนโง่อยู่ตรงนี้ทำไม ยังไม่ลงไปดำนอีก!”

ก่อนที่จะนางกับเสวี่ยหย่งฝูจะไปถอนต้นกล้านั้น ชุนชิงฮวาได้สั่งเอาไว้ว่า ให้เสวี่ยหยวนจิงกับเสวี่ยเจียเยว่ปักดำต้นกล้าที่เหลือ ทว่าเมื่อกลับมาก็เห็นว่า เสวี่ยเจียเยว่ยังไม่ได้ปักดำต้นกล้าสักต้น นางจึงอดโมโหไม่ได้

เสวี่ยเจียเยว่ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น สายต่ายังคงมองแผ่นหลังของเสวี่ยหยวนจิง

มองเพียงเท่านี้ก็รู้ว่าเขาเป็นคนที่ส่งร่ำราศีมามาก เขาทำเรื่องแบบนั้นโดยที่ สีน้าไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อยได้อย่างไร

ส่วนชุนชิงฮวาเดิมที่เป็นคนโมโหร้ายอยู่แล้ว เมื่อเห็นเสวี่ยเจียเยว่กล้า ยืนเฉยไม่แฉแส นางก็เอื้อมมือไปดึงมัดกล้าบนไหล่เสวี่ยหย่งฝูที่ยืนดูอยู่ข้างๆ แล้วฟาดไปที่หลังของคนร่างเล็กเต็มแรง

“เจ้าไม่มีชีวิตอยู่แล้วหรืออย่างไร!” นางตบตีพลางด่า “เจ้าไม่ได้ยืนที่ข้า พุดหรือ!”

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาทันที ก่อนจะหันไปมองชุนชิงฮวาด้วย สีน้าไม่พอใจนัก

เมื่อชุนชิงฮวาเห็นดังนั้น ก็ยิ่งโมโหมากกว่าเดิม นางฟาดมัดกล้าเต็มแรงอีกครั้ง “เจ้ากล้าจ้องข้าหรือ แม่ตบตีลูกสาวแล้วอย่างไร ต่อให้ตีเจ้าจนตาย ต่อให้ไปพบยมบาล เจ้าก็ไม่สนใจอยู่แล้ว”

หลังจากนางกล่าวจบ ขณะกำลังจะฟาดมัดกล้าอีกครั้งกลับมีคนจับมือ นางเอาไว้

คนผู้นั้นคือเสวี่ยหย่งฝูนั่นเอง

“เออร์ยาเพิ่งหายป่วย หากไม่อยากลงนาก็ช่างนางเถอะ ถึงอย่างไรก็ เหลืออีกไม่มาก ในเวลาสามวันนี้พวกเราต้องปักดำต้นกล้าพวกนี้ให้เสร็จอยู่ดี” เขาหันไปมองเสวี่ยเจียเยว่ ทั้งยังยื่นมือไปลูบหลังเธอเบาๆ ก่อนจะหัวเราะแล้ว

เอ่ยต่อ “อีกอย่าง... เออร์ยายังไม่ออกเรือน ทั้งบอบบางอย่างนี้ หากเจ้าตบตีนาง หัวใจคนเป็นพ่ออย่างข้าก็เจ็บปวดนัก”

คำพูดเช่นนี้ฟังดูประหลาดยิ่งนัก เสวี่ยเจียเยวรีบขยับออกห่างจากเสวี่ยหย่งฝู เพราะไม่ต้องการให้เขาสัมผัสแผ่นหลังของเธออีก

ซุนชิงฮวาจ้องเสวี่ยเจียเยวเขม็ง ก่อนจะพูดขึ้น “ในเมื่อพ่อเจ้าพูดแทนแล้ว วันนี้เจ้าก็ไม่ต้องลงไปปักดำต้นกล้า”

ทั้งยังสั่งอีกยาวเหยียด “เจ้าเอาตะกร้ากลับเรือน พอไปถึงก็ห้ามพัก ต้องทำความสะอาดทั้งในและนอกเรือน ให้อาหารไก่ แล้วไปทำข้าวเย็น ในตู้กับข้าวยังมีหมั่นโถวอยู่สองสามลูก เจ้าเอาออกมาอุ่นแล้วค่อยเอาใจักข้าวฟ่างมาอุ่นต่อ พอเสร็จแล้วก็เอาไข่ไก่สามฟองออกมาทอดให้เรียบร้อย”

นางกล่าวจบก็หยิบลูกกุญแจพวงหนึ่งที่เหน็บอยู่บนเอวของตนมาส่งให้เสวี่ยเจียเยว และไม่ลืมเตือน

“ห้ามขโมยกินละ ไข่กับหมั่นโถวในเรือนข้านับเอาไว้แล้ว หากข้ากลับไปแล้วเห็นมันขาดไปแม้แต่ชิ้นเดียว ข้าจะถลกหนังเจ้าออกมาเลยคอยดู!”

เสวี่ยเจียเยวยื่นมือไปรับลูกกุญแจ จากนั้นจึงเดินไปอีกด้านอย่างเงียบๆ ก่อนจะหิ้วตะกร้าไม้ไผ่ขึ้นมาแล้วเดินจากไป

เดินมาได้ไม่กี่ก้าว เธอก็หันกลับไปมองคนทั้งสามที่กำลังปักดำต้นกล้า เมื่อพ้อเลี้ยงที่น่ารังเกียจเอ่ยห้ามมารดาทำร้ายหรือดูดาเธอ ส่วนพี่ชายลูกติดพ้อเลี้ยงที่ใจคอโหดเหี้ยมผู้นั้นก็เกลียดชังเธอไปแล้ว เสวี่ยเจียเยวพลันรับรู้ได้ถึงสถานการณ์อันเลวร้ายของตน

สี่

การสนทนาครั้งแรก

เสวี่ยเจียเยว่อาศัยความทรงจำเดิมของตน เดินกลับเรือนตามทาง ที่เธอเคยมาก่อนหน้านี้ ระหว่างทางมีชาวบ้านหลายคนเรียกชื่อเอ๋อริยา ทว่าเธอกลับไม่รู้จักแม้แต่คนเดียว จึงทำได้เพียงยิ้มแยมกลับไปเท่านั้น ไม่ได้เอ่ยทักทายอันใด

เมื่อเดินมาถึงหน้าเรือน เธอใช้ลูกกุญแจไขเปิดประตูใหญ่ที่ติดกับลานด้านหน้าและประตูเรือน จากนั้นจึงเดินเข้าไป

ตั้งแต่ตอนเช้าของวันนี้ เสวี่ยเจียเยว่สังเกตเห็นห้องทั้งสามอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นด้านนอกหรือด้านใน แม้แต่หยากไย่ที่เกาะอยู่ตามมุมผนังเรือนเธอล้วนจำได้ดี แม้ก่อนข้ามภพมาเธอจะเป็นคนที่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและคุ้นชินได้อย่างรวดเร็ว แต่เมื่อได้รตรองดูในยามนี้ เธอกลับไม่อยากคุ้นชินกับสภาพแวดล้อมของที่นี่แม้แต่หน่อย

หลังจากวางตะกร้าลง เสวี่ยเจียเยว่ก็เดินไปลากเก้าอี้ไม้ไผ่ตัวเล็กและเก๋ามาที่หน้าประตู นั่งลงบนเก้าอี้แล้วนั่งอยู่ครู่หนึ่ง

เวลานี้แสงอาทิตย์สาดส่องลอดผ่านใบท้อที่ปลูกอยู่ในสวนติดกับลาน

ด้านนอก กระทบใบหน้าขาวนวลของเธอ เสวี่ยเจียเยว่พลันสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่แปลกไปจากเดิม

เธอปรายตามองต้นท้อสูงตระหง่านที่อยู่ใกล้กับมุมผนังเรือน

นี่เป็นต้นท้อที่พบได้บ่อยในชนบท ผลของมันไม่ได้หวานฉ่ำนัก เป็นเพียงต้นท้อป่าที่จะออกผลเล็กๆ เท่านั้น และตอนนี้ก็มีดอกท้อสีชมพูอ่อน ผลิบานอยู่เต็มต้น พร้อมทั้งฝักและผีเสื้อกำลังโบยบินไปต่อมอมอยู่รอบๆ เมื่อมองภาพนั้นก็รู้สึกถึงกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิเลยทีเดียว

เสวี่ยเจียเยว่มองอยู่ครู่หนึ่ง พลันเธอตอบหน้าตัวเองเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้

คำว่า ‘ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์’ นั้นขึ้นอยู่กับว่าจะตีความอย่างไร อาจให้ความหมายในทางลบได้ว่า ‘พอใจกับสถานการณ์นี้ เพราะไม่กล้าพอที่จะเปลี่ยนแปลง’ หรือให้ความหมายอีกอย่างคือ ‘ไม่ว่าจะพบเจอสภาพแวดล้อมแบบใด ก็สามารถพึงพอใจกับมันได้ทั้งหมด’

เสวี่ยเจียเยว่ตัดสินใจได้แล้วว่า ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร ในยามนี้เธอต้องลองปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ย่อมมีความหวัง

เธอถือลูกกุญแจไปหยุดยืนหน้าประตูห้องของเสวี่ยหย่งฝูกับซุนชิงฮวา

ไม่เพียงของใช้ที่มีค่าในเรือนเท่านั้น ของกินต่างๆ ก็ล้วนอยู่ในห้องของซุนชิงฮวากับเสวี่ยหย่งฝู เมื่อซุนชิงฮวาออกจากเรือน แน่ใจว่าห้องนี้ต้องถูกปิดไปด้วย หลังจากปะติดปะต่อกับคำเตือนของซุนชิงฮวาก่อนหน้านี้ เสวี่ยเจียเยว่ก็สรุปได้ว่าเออร์ยาจะต้องแอบเอาของในห้องนี้ไปกินอยู่บ่อยครั้งแน่นอน

เมื่อไขกุญแจแล้ว เธอก็ผลักประตูเข้าไป และพบเตียงนอนแกะสลักเก่าๆ วางอยู่ในห้อง สีแดงหลุดล่อนออกมาไม่น้อย อีกทั้งสีของตู้กับหีบเก็บเสื้อผ้าก็หลุดล่อนเช่นกัน เมื่อเดินไปด้านหลังห้อง ก็พบกระสอบธัญพืชจำนวนหนึ่ง รวมทั้งโถงขนาดใหญ่หลายใบ พอเปิดฝาโถงดูก็พบข้าวสาร แป้งข้าวสาลี และข้าวฟ่าง แต่ก็ไม่นับว่ามากนัก เพราะตอนนี้คือฤดูกาลที่ชาวนากำลัง

ขาดแคลนอาหาร

เสวี่ยเจียเยว่ตักข้าวฟ่างออกมาจำนวนหนึ่งและกวาดสายตาไปรอบห้อง พบไข่ไก่วางอยู่ในถังใบหนึ่ง นับได้ทั้งหมดเก้าฟอง เธอหยิบออกมาเพียงสามฟอง ก่อนจะเดินออกจากห้องแล้วปิดประตูใส่กุญแจไว้เหมือนเดิม จากนั้นจึงนำฟางกุญแจไปวางไว้บนโต๊ะในห้องโถง

เมื่อนำข้าวฟ่างแช่น้ำในถังแล้ว เสวี่ยเจียเยว่ก็ไตร่ตรองครุ่นหนึ่ง ก่อนจะตักน้ำใส่หม้อแล้วก่อไฟต้มน้ำ

เจ้าของร้านนี้ช่างเป็นคนสกปรกมอมแมมเสียจริง ตามซอกเล็บเต็มไปด้วยดินโคลน ส่วนเส้นผมก็ไม่ว่าไม่ได้สระมาทีไรแล้ว ก่อนหน้านี้ที่เธอจับเส้นผมของตนก็พบว่ามันยุ่งเหยิง อีกทั้งยังรู้สึกคันเนื้อตัวเป็นอย่างมาก ร่างนี้ไม่ได้อาบน้ำมาหลายวันแล้วแน่นอน

เสวี่ยเจียเยว่นับว่าเป็นคนฉลาดคนหนึ่ง ก่อนหน้านี้ซุนชิงฮวาสอนให้ก่อไฟอย่างไร ตอนนี้เธอก็สามารถทำเช่นนั้นได้แล้ว

ฟางนั้นติดไฟง่าย ฟืนในเตาจึงติดไฟอย่างรวดเร็ว ไม่นานน้ำในหม้อก็เริ่มเดือด

เมื่อครู่ตอนที่เสวี่ยเจียเยว่เดินเข้ามา เธอได้ปิดประตูลานเรือนแล้ว แต่เพื่อความปลอดภัย เธอจึงวิ่งไปปิดประตูเรือนลงกลอนให้เรียบร้อย จากนั้นก็หาถังไม้ใบใหญ่มาล้างสามรอบ ตักน้ำร้อนใส่ถังและผสมน้ำเย็นลงไปด้วย ก่อนจะลงไปนั่งแช่น้ำในถังใบนั้น

ถังอาบน้ำใบใหญ่ที่เคยเห็นในโทรทัศน์ล้วนไม่มีอยู่ในที่แห่งนี้ อีกอย่าง... แม้มีก็คงเป็นของตระกูลร่ำรวยเท่านั้นถึงจะใช้กัน หากจะต้มน้ำใส่ถังใหญ่ขนาดนั้นต้องใช้ฟืนเท่าไร... นั่นเป็นเรื่องที่ฟุ่มเฟือยเกินไป

เสวี่ยเจียเยว่กลัวว่าเสวี่ยหย่งฝูและคนอื่นๆ จะกลับมาในไม่ช้า ดังนั้นการอาบน้ำในครั้งนี้จึงรวดเร็วที่สุด

แม้จะเป็นการอาบน้ำที่รวดเร็ว แต่ก็ขจัดโคลนออกไปจากร่างกายได้

เมื่ออาบน้ำเสร็จแล้ว เธอก็สวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกสบายตัวขึ้นเป็นอย่างมาก จากนั้นเธอสระผมที่ยุ่งเหยิง ไม่มียาสระผมก็ไม่มีอะไร ขอแคมีสบู่ใช้ซักผ้าและพอให้อามาขยี้ผม ในที่สุดเธอก็ชำระล้างสิ่งสกปรกที่อยู่บนศีรษะออกไปได้

เมื่อสระผมเสร็จแล้ว เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกเหมือนตัวเองได้เกิดใหม่ หัวใจเธอกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันที ไม่ว่าจะเป็นเจอสภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่เพียงใด เธอก็รับมือกับมันได้แล้ว

หลังจากทำภารกิจส่วนตัวเสร็จแล้ว เธอเปิดประตูเรือน ยกถังไม้ขนานน้ำออกไปสาดทิ้งนอกเรือนอย่างทุลักทุเล เมื่อถือถังไม้กลับมา เธอก็ไม่ลืมที่จะปิดประตูลงกลอน

การอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ระมัดระวังหน่อยก็ไม่เสียหายอะไร

จากนั้นเธอนำผ้ามาเช็ดผมพลางกวาดสายตาไปรอบๆ เรือน

ด้านในนี้ยังคงเหมือนตอนเช้าที่เธอเห็น พื้นดินสูงต่ำไม่ราบเรียบ มุมเรือนมีไก่ตัวผู้และไก่ตัวเมียกำลังจิกกินอาหารบนกองฟางที่วางเอาไว้อย่างไม่เป็นระเบียบ

เสวี่ยเจียเยว่ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็ห้ามความอยากรู้อยากเห็นของตนไม่ได้ เธอเดินออกจากเรือนหลัก ตั้งใจจะไปสำรวจเรือนอีกหลัง

เรือนหลังนี้เดิมทีใช้เป็นที่เก็บฟืน แต่หลังจากซุนชิงฮวาแต่งเข้ามา พร้อมกับพาเอ๋อร์ยามาด้วย นางก็บอกว่าเรือนหลักมีเพียงไม่กี่ห้อง เอ๋อร์ยากับเสวี่ยหยวนจิ้งไม่ใช่พี่น้องกันแท้ๆ ทั้งสองคนจึงนอนห้องเดียวกันไม่ได้ ทำให้ห้องเดิมของเสวี่ยหยวนจิ้งกลายเป็นของเอ๋อร์ยาไปโดยปริยาย ส่วนเด็กหนุ่มก็ย้ายมานอนในเรือนเก็บฟืน ซึ่งใช้เก็บฟืนกับฟางไปครึ่งเรือน ส่วนบริเวณที่เหลือพอจัดระเบียบเล็กน้อยก็พอให้คนเข้ามาอยู่ได้

นั่นหมายความว่าเธอได้ยึดห้องเดิมของเสวี่ยหยวนจิ้งมาครอบครอง

อย่างนั้นสินะ... เสวี่ยเจียเยว่คิดเช่นนั้นพร้อมกับยื่นมือไปเปิดประตูเรือนเก็บฝุ่น

ถึงแม้รอบด้านจะเป็นภูเขา แต่ชาวบ้านในชนบทแห่งนี้ต่างก็นำฟางมาใช้ในการก่อไฟเป็นหลัก ส่วนพวกกิ่งไม้และฟืนท่อนใหญ่มักจะใช้กันในฤดูหนาว หรือบางครั้งก็นำออกมาใช้ในฤดูอื่นบ้าง ดังนั้นสิ่งที่เสวี่ยเจียเยว่เห็นในเรือนหลังนี้จึงเป็นมัดฟางตั้งซ้อนกันมากกว่าฟืนเสียอีก มุมหนึ่งของเรือนมีตั้งสองตัว ซึ่งมีแผ่นไม้วางอยู่ด้านบนแผ่นหนึ่ง และปูทับด้วยผ้าห่มสีฟ้าผืนเก่าๆ

นอกจากนั้นยังมีโต๊ะเล็กหนึ่งตัว ขาข้างหนึ่งของมันหักและใช้อิฐสองสามก้อนรองเอาไว้ บนโต๊ะมีถ้วยดินเผาเนื้อหยาบหนึ่งใบ รวมทั้งตำราที่วางเอาไว้อย่างเป็นระเบียบอีกหลายเล่ม ถึงแม้จะเป็นเรือนเก็บฝุ่น แต่การเก็บกวาดกลับดูสะอาดสะอ้าน แทบไม่มีฝุ่นอยู่บนโต๊ะแม้แต่นิดเดียว ดูสะอาดกว่าเรือนที่เธออยู่เมื่อครู่นี้เสียด้วยซ้ำ

เสวี่ยเจียเยว่ยืนมองอยู่ครู่หนึ่ง ขณะกำลังจะออกจากเรือน เธอก็ได้ยินเสียงคนตบประตูลานเรือน

เธอกระวนกระวายเป็นอย่างมาก และรีบเปิดประตูเรือนเก็บฝุ่นทันที เมื่อเดินมาถึงประตูลานเรือน เธอก็หันตามองไปด้านนอกผ่านรอยแยกบนประตู

เธอพบว่าเสวี่ยหยวนจิ้งยืนอยู่ด้านนอกพร้อมขมวดคิ้วแน่น รวากับไม่เข้าใจว่าทำไมประตูจึงปิด ช่างเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเสียจริง แม้ตอนนี้เขาจะขมวดคิ้ว กลับดูมีสง่าราศีไม่น้อย รวากับเทพบุตรจุติลงมายังโลกมนุษย์ก็มีปาน แต่น่าเสียดายที่เขาใจคอโหดเหี้ยมนัก

เป็นคนที่ไม่ควรไปเหย้าให้เกิดโทษะคนหนึ่ง...

เสวี่ยเจียเยว่คิดในใจ จากนั้นจึงเอื้อมมือไปปลดกลอนแล้วเปิดประตูก่อนจะมองใบหน้าของเขา

เสวี่ยหยวนจิ้งมองแม่นางน้อยที่อยู่เบื้องหน้าด้วยความประหลาดใจ

เมื่อพินิจให้ดีแล้ว ดูเหมือนอีกฝ่ายเพิ่งอาบน้ำมา ปลายเส้นผมยังมีน้ำหยดลงมาอย่างต่อเนื่อง ใบหน้าที่เคยสกปรกมอมแมมก่อนหน้านี้ก็ได้รับการทำความสะอาดจนหมดจด เผยผิวขาวราวงาช้างให้เห็นอย่างเด่นชัด ลำคอกับมือก็เช่นกัน ล้วนถูกล้างจนสะอาดสะอ้าน อีกทั้งดวงตาคู่นั้นยังดูสดใสราวกับเห็นรอยยิ้มบางๆ สะท้อนอยู่ในนั้น ทำให้นึกถึงอณูมณีนีที่ส่องประกายระยิบระยับ

ถึงอีกฝ่ายจะเป็นคนใจดำขนาดไหน แต่ใบหน้าที่ดูอบอุ่นไร้พิษภัยได้ขนาดนี้เสียหรือ

เสวี่ยหยวนจึงครุ่นคิดอย่างเย็นชาในใจ ก่อนจะก้าวเท้าเข้าไปโดยไม่เอ่ยอะไรออกมา

เสวี่ยเจียเยว่แปลกใจว่าเหตุใดเขาถึงได้กลับมาคนเดียวอย่างกะทันหันเช่นนี้ พวกเขาปักดำตันกล้าเสร็จเร็วขนาดนั้นเสียหรือ

เธอเห็นเสวี่ยหยวนจึงเดินเข้าไปในเรือน ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็เดินออกมา ในมือข้างขวาทือหม้อมาด้วยหนึ่งใบ และในหม้อใบนั้นมีถ้วยดินเผาเนื้อหยาบสองใบ

เสวี่ยเจียเยว่เข้าใจทันทีว่าเขากลับมาเอาน้ำดื่ม จะต้องเป็นเสวี่ยหย่งผู้หรือไม่กี่ซุนซึ่งสาวที่กระหาย จึงให้เด็กหนุ่มกลับมาเอาน้ำไปให้พวกเขา

หลังจากเสวี่ยหยวนจิ้งได้น้ำแล้วก็เดินออกไปนอกเรือนทันที ไม่มีที่พ้าว่อยากจะพูดคุยกับเสวี่ยเจียเยว่แม้แต่น้อย ราวกับเธอไม่มีตัวตนอยู่ในสายตาของเขาอย่างไรร่างนั้น

เสวี่ยเจียเยว่คิดว่า หากความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเสวี่ยหยวนจิ้งเป็นเช่นนี้ต่อไปคงไม่ใช่เรื่องดีนัก เพราะถึงอย่างไรก็ต้องอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน การพบหน้ากันทุกวันเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ อีกอย่าง... การเป็นมิตรกับเด็กหนุ่มไม่ใช่เรื่องเสียหาย เธอไม่อยากตกอยู่ในสภาพร่างกายไม่สมประกอบน่าเวทนาในอนาคต

เพราะเหตุนี้เธอจึงเป็นฝ่ายเรียกเสวี่ยหยวนจิ้ง “นี่ เจ้ารอก่อน ข้า...”

เมื่อเธอเอ่ยประโยคนั้นจบ เสวี่ยหยวนจิ้งก็ชะงักเท่าทันที ก่อนจะมองไปทางเรือนเก็บฟืน ทันใดนั้นนัยน์ตาเขาก็ทะมึนลง

เสวี่ยเจียเยว่เห็นดังนั้น หัวใจเธอก็สั่นสะท้านราวกับมีใครร่วกลองอยู่ภายใน ขณะมองตามสายตาของเขาไป ก็คิดว่าเสวี่ยหยวนจิ้งคงไม่รู้หรือว่าเธอเพิ่งเข้าไปในเรือนเก็บฟืน เพราะตอนเธอออกมา ก็ปิดประตูเรียบร้อยแล้ว หากมองจากภายนอกแทบจะดูไม่ออกเลยว่าเพิ่งมีคนเข้าไป อย่างน้อยก็เธอคนหนึ่งละที่ดูไม่ออกสักนิด

เธอไม่ล่วงรู้เลยว่าเสวี่ยหยวนจิ้งนั้นเป็นคนละเอียดรอบคอบ ทุกครั้งที่ออกมาจากเรือนเก็บฟืน เขาจะเสียบฟางเอาไว้ที่รอยแยกของประตู เมื่อกลับมาก็จะตรวจดูว่าฟางนั้นยังอยู่ในสภาพเดิมหรือไม่ หากยังเหมือนเดิม ก็แสดงว่าไม่มีใครเข้าไปในเรือนของเขา แต่ถ้าไม่มีฟางละก็ นั่นหมายความว่ามีคนเข้าไปในเรือนของเขา!

แม้ในเรือนหลังนั้นจะไม่มีของมีค่าอะไร แต่สำหรับคนที่มิมีสัจจะความสะอาดย่อมไม่ชอบให้ใครเหยียบย่ำเข้าไป ที่สำคัญคือ... คนผู้นั้นยังเป็นคนที่เขาไม่ชอบ ถึงขั้นเป็นคนน่ารังเกียจผู้หนึ่งสำหรับเขาก็ว่าได้

เขาหันกลับมามองเสวี่ยเจียเยว่ด้วยสายตาเยือกเย็น ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา ทว่าคนฟังรู้สึกราวกับถูกมีดกรีดซ้ำๆ

“ข้าขอเตือนเจ้าอีกครั้ง อย่าเข้าไปในเรือนของข้าอีก”

ห้า

ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม

เสวียเจียเยวียนึ่งด้วยความตกใจ ดูเหมือนว่าเอ๋อริยากี้เคยเข้าไปใน
เรือนของเสวียหยวนจิ้งเช่นกัน เขาจึงไม่ชอบใจเมื่อเธอเข้าไปในเรือนหลังนั้น
กว่าเสวียเจียเยวียจะได้สติเอ๋ยปากขอโทษ เสวียหยวนจิ้งก็ถือหม้อเดิน
จากไปแล้ว

ภายใต้แสงแดดอันอบอุ่น แผ่นหลังของเขากลับดูอบอุ่นและโดดเด่น
เมื่อเสวียเจียเยวียเห็นเขาเดินไปไกลแล้ว เธอก็ก้มหน้าลงพลางยิ้มบาง
เสวียหยวนจิ้งมีอคติต่อเธอมาก ความรู้สึกเช่นนี้ยากนักที่จะขจัดออก
ไปได้ แต่ไม่เป็นไร ชีวิตหลังจากนี้ยังยาวนานนัก เธอจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ
แน่นอน

เธอให้กำลังใจตนเอง ก่อนจะหันไปหยิบไม้กวาด้ามยาวที่พึ่งอยู่ข้าง
ผนังมากวาดลานเรือน

เมื่อกวาดลานเรือนจนสะอาดสะอ้าน เธอก็นำผ้าขี้ริ้วมาเช็ดถูเครื่องเรือน
โดยเฉพาะห้องที่ตนอาศัยอยู่ต้องสะอาดเป็นพิเศษ หลังจากเก็บข้าวของที่วาง
ระเกะระกะไปส่วนหนึ่งแล้ว ภายในห้องก็ดูเป็นระเบียบขึ้นไม่น้อย เธอเหลือบ

ไปเห็นขวดดินเผาใบหนึ่งวางอยู่ท่ามกลางกองสิ่งของที่ระเกะระกะโดยบังเอิญ แม้ว่าปากขวดจะแตก ทว่าเสวี่ยเจียเยว่นำมาเช็ดทำความสะอาดอย่างประณีต พอเช็ดเสร็จแล้วจึงเทน้ำใส่ประมาณครึ่งขวด จากนั้นก็หักกิ่งท่อน้ำใส่ขวด

ขวดดินเผาโบราณสีเทาอ่อนที่เรียบง่าย เข้ากับดอกท้อสีชมพูอ่อน ยิ่งนัก มองแล้วรู้สึกสบายใจไม่น้อย

เมื่อทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสวี่ยเจียเยว่ก็เงยหน้ามองไปด้านนอกเรือน เห็นพระอาทิตย์ใกล้จะลาลับขอบฟ้า เธอจึงรีบไปที่ห้องครัวทำอาหาร เย็นตามคำสั่งของซุนชิงฮวา

ในภพที่จากมานั้น มารดาของเธอตายไปแล้ว ส่วนบิดาแต่งงานใหม่ แม่เลี้ยงไม่ได้ใจดีกับเธอนัก การตกบิณฑบาต ด่าทอ หรือให้อุดข้าวอดน้ำจึงเป็นเรื่องปกติ ภายหลังตายายของเธอทนไม่ได้จึงมาเอาเรื่องถึงในบ้านของบิดา ก่อนจะพาเธอกลับไปอยู่กับพวกเขา กระนั้นก็ต้องขอบคุณแม่เลี้ยงจอมซี้เถียง เพราะเรื่องทำกับข้าวกับปลาภายในบ้านล้วนเป็นเธอที่รับผิดชอบ ดังนั้นเธอจึงชำนาญในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

เสวี่ยเจียเยว่นำข้าวฟ่างที่แช่เอาไว้มาล้างด้วยน้ำสะอาด ก่อนจะนำมาใส่ในหม้อแล้วเทน้ำลงไปครึ่งหนึ่ง ปิดฝาและรอให้น้ำเดือด หลังจากเติมฟืนเข้าไปในเตาแล้ว เธอก็ตอกไข่ใส่ถ้วย

ช่วงนี้เป็นฤดูกินผักขึ้นฉ่าย และในตะกร้ายังมีอยู่กำหนึ่ง เสวี่ยเจียเยว่คิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะได้ใบขึ้นฉ่ายมาหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วใส่ลงไปในถ้วยไข่ที่ตอกไว้ เพิ่มเกลือลงไปเล็กน้อย คนให้เข้ากัน จากนั้นก็วางเอาไว้ด้านข้าง

บนแท่นเตาของชาวนามักจะมีหม้อใหญ่หนึ่งใบสำหรับใช้ทำข้าวต้ม และกระทะสำหรับผัดผัก

เสวี่ยเจียเยว่ก่อไฟในเตาที่มีกระทะวางอยู่ เมื่อกระทะร้อนได้ที่แล้วจึงเทน้ำมันลงไปเล็กน้อย ก่อนจะนำไข่ไก่ที่ผสมกับผักขึ้นฉ่ายลงไปทอด

เธอไม่ได้เทไข่ลงกระทะจนหมด แต่เทลงไปเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น

จากนั้นก็ใช้ไม้พายพลิกไข่ในกระทะ เมื่อไข่สุกได้ที่แล้วจึงตักใส่จาน

ตอนนี้ข้าวฟ่างในหม้อเริ่มเดือดแล้ว ทำให้ได้ยินเสียงดังปุดๆ และไอน้ำลอยขึ้นมาพวยมกลิ่นหอมอบอวลภายในห้องครัว

เสวี่ยเจียเยว่รีบหยิบถ้วยดินเผาเพื่อหยาบใบหนึ่งออกมาจากตู้ถ้วยชามนำไปล้างทำความสะอาด ก่อนจะเปิดฝาม้อออกแล้วตักโจ๊กใส่จนเต็มถ้วยใบนั้น... เป็นโจ๊กข้าวฟ่างที่เข้มข้นมาก จากนั้นเธอก็กินโจ๊กกับไข่อุดมใส่ชิ้นน้อยที่ทำเมื่อครู่นี้

วันนี้เธอได้กินแค้โจ๊กที่มีข้าวฟ่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ต้องจืดจางเพราะความหิวโหยตั้งนานแล้ว การที่ซุนชิงฮวาทำเช่นนั้น ทำให้รู้ชะตากรรมแล้วว่าเย็นนี้เธอคงได้กินโจ๊กที่ไม่เข้มข้นถ้วยหนึ่งเช่นกัน ในเมื่อเป็นเช่นนั้น มิสู้ฉวยโอกาสที่ทำได้ยากยิ่งกินจนตัวเองอึดท้องจะตีกว่า

เสวี่ยเจียเยว่กำลังหิวอย่างที่สุด มีหรือเธอจะสนว่าโจ๊กลวกปากหรือไม่ อีกทั้งยังกังวลว่าเสวี่ยหย่งฝูกับซุนชิงฮวาจะกลับมา เธอจึงต้องกินให้เร็วที่สุดขณะที่กินข้าวอยู่นั้น หูก็คอยฟังเสียงการเคลื่อนไหวจากภายนอกไปด้วย

เมื่อกินเสร็จแล้ว เธอก็รีบล้างถ้วยกับตะเกียบให้เรียบร้อย ก่อนจะนำไปเก็บไว้ในตู้ถ้วยชาม ส่วนไข่ที่ปรุงแล้วและโจ๊กข้าวฟ่างที่เหลือ...

เสวี่ยเจียเยว่ตักน้ำหนึ่งกระบวยใส่ถ้วยไข่ที่ปรุงแล้ว และตักใส่หม้อโจ๊กด้วย ทำเช่นนี้ซุนชิงฮวาจะดูปริมาณไม่ออก

ในภาพที่จากมาเธอทำเช่นนี้อยู่บ่อยครั้ง เพราะสำหรับเธอ... ไม่ว่าจะเป็แม่เลี้ยงคนไหนก็ร้ายกาจเหมือนกันหมด แน่หนอนว่าเมื่ออีกฝ่ายมีแผนการเจ้าเล่ห์ก่อน เธอก็ย่อมมีการตอบโต้กลับไปเช่นกัน

เธอเพิ่มพินเข้าไปในเตาอย่างต่อเนื่อง จนโจ๊กข้าวฟ่างสุกมากกว่าเดิม จากนั้นทอดไข่ใส่ชิ้นน้อย และอุ่นหมั่นโถวธัญพืช ตอนที่เสวี่ยเจียเยว่ทำทุกอย่างเสร็จนั้น เธอก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตูลานเรือน

เธอรีบวิ่งไปเปิดประตู เห็นซุนชิงฮวายืนอยู่ด้านนอก เสวี่ยหย่งฝูยืนอยู่

ข้างๆ ส่วนเสวี่ยหยวนจิ้งยืนห่างออกไปสองสามก้าวด้านหลังพวกเขา พลัง
เอียงคอรากับกำลังมองไปยังภูเขาสีเขียวขจีที่ทอดยาวสุดลูกหูลูกตา

ขณะนี้พระอาทิตย์ก็ใกล้อัสดง ทำให้เห็นลำคอที่งดงามของเขาชัดเจน
ยิ่งขึ้น ผิวขาวราวกับกระดาดชวนจื่อก็มีปาน

เสวี่ยเจียเยว่ถอนสายตากลับมา เมื่อได้ยินเสียงของซุนชิงชว

“ฟ้ายิ่งสว่างโรจน์นี้ เหตุใดเจ้าถึงปิดประตูลานเรือน ทั้งยังใส่กลอนอีก
กลัวเสือเข้ามากินเจ้าหรืออย่างไร”

ในชนบทหากมีคนอยู่ในเรือน ก็มักจะไม่ได้ปิดประตูเรือนและประตูลาน
ด้านนอก หากปิดละก็ คนในหมู่บ้านต้องหัวเราะและสงสัยว่า เพราะเหตุใดจึง
ต้องปิดประตูกลางวันแสดๆ หรือมีเรื่องอะไรที่ไม่อาจบอกผู้ใดได้

เสวี่ยเจียเยว่เคยอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ แม้ว่าต่อมาเธอจะย้ายไปอยู่
ชนบทกับตายาย แต่เพราะความเคยชิน เมื่อเข้าประตูมาแล้วจึงรีบปิด อีก
อย่าง... เธอเพิ่งมาอยู่ที่นี่ ต้องระมัดระวังเอาไว้ หากไม่ปิดประตูลานเรือน เธอ
ย่อมไม่มีทางสบายใจ

ถ้อยคำที่ซุนชิงชวดำเนิน เธอไม่ได้โต้เถียงกลับไปแต่อย่างใด เนื่องจาก
แม่เลี้ยงในภพที่จากมามีนิสัยคล้ายกับนางไม่น้อย ไม่ชอบให้ใครทำตัวกระด้าง-
กระเดื่องกับตน หากโต้เถียงเธอต้องถูกตำหนิหรือไม่ก็ถูกตีสักยกแน่นอน แต่ถ้า
นิ่งเสีย อีกฝ่ายก็จะตำเพียงสองสามประโยคแล้วปล่อยผ่านไป ในเมื่อเป็นเช่น
นี้ เธอยอมให้ซุนชิงชวตำจะดีกว่า เพราะต่อให้เถียงหัวชนฝาอย่างไร ก็สู้นาง
ไม่ได้อย่างแน่นอน

แม้จะบอกว่ามีเพียงความกล้าหาญเท่านั้นที่เอาชนะทุกอย่างได้ ทว่า
อันดับแรกต้องแน่ใจก่อนว่าตนคือคนที่มีความกล้าหาญผู้นั้นหรือไม่ มิเช่นนั้น
หากรู้ทั้งรู้ว่าไม่สามารถต่อกรกับคู่ต่อสู้ได้ แต่ยังคงวิ่งเข้าไปแล้วปล่อยให้คู่ต่อสู้
เอาชนะตน เช่นนั้นก็เรียกว่าคนโง่เขลาแล้ว การรอคติบัญญัติตอนที่ตนมีความ
สามารถมากพอแล้วจะไม่ดีกว่าหรือ

‘ล้างแค้นสิบปีก็ยังไม่สาย’ ความหมายของประโยคนี้คือ ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ ก็ยังมีความหวังเสมอ

เสวียเจียเยว่หลุบตาลลง ไม่เอื้อนเอ่ยอะไรออกไป ปลอ่ยให้ซุนชิงฮวา ดាំเธอพลางเดินเข้าไปในลานเรือน

ขณะที่เสวียหย่งฝูเดินตามภรรยาไป เขาก็มองเสวียเจียเยว่ด้วยแววตา ตื่นตกใจ จากนั้นก็ยื่นมือไปหมายจะสัมผัสใบหน้าของเธอ

เสวียเจียเยว่รู้สึกเบือนหน้ายั้งนัก เธอถอยหลังไปสองก้าวอย่างเงิบๆ เพื่อหลบมือของพ่อเลี้ยง

ทว่าเสวียหย่งฝูกลับไม่ได้สังเกต แล้วถามด้วยรอยยิ้ม “เจ้าสระผม ล้างหน้าด้วยหรือ ช่างดูสะอาดสะอ้านเสียจริง”

ก่อนหน้านี้เสวียเจียเยว่เซ็ดผมจนแห้งแล้ว เธอคิดว่าหากจะรวบผมเลย ก็ย่อมทำไม่ได้ จะปลอ่ยผมตลอดเวลา ก็ยังเป็นไปไม่ได้ สุดท้ายจึงต้องถักเปีย สองข้าง

แม้ว่าเรื่องการกินของเอ๋อร์ยาจะไม่สำรวมเท่าไร แต่หลังจากเส้นผมถูก สระจนสะอาดสะอ้านก็ดำซล้นและนุ่มสลวย กระทั่งเสวียเจียเยว่ยังไม่อยาก เชื่อว่าเส้นผมเจ้าของร่างที่เธอครอบครองจะงดงามได้ถึงขนาดนี้

เสวียหย่งฝูพิจารณาเสวียเจียเยว่อย่างละเอียด ก่อนจะเรียกซุนชิงฮวา “เจ้ามาดูนี่หน่อย เอ๋อร์ยาสระผมล้างหน้าแล้ว ดูสะอาดสะอ้านไม่น้อยเลย พอ มองดูดีๆ แล้ว หน้าตาของนางก็ไม่ได้ซีริ้วซีเหรนะ เหตุใดเมื่อก่อนข้าถึงไม่เคย สังเกตเลยเล่า”

ในที่แห่งนี้คนมักจะพูดว่าหน้าตาไม่ได้ซีริ้วซีเหร ซึ่งหมายถึงการชมว่า หน้าตาางดงามนั่นเอง

ท่าทางของเสวียหย่งฝูราวกับได้พบของล้ำค่าอย่างกะทันหันก็มีปาน เขา หัวเราะและอยากจะยื่นมือไปดึงผมเปียของเสวียเจียเยว่ แต่เธอหลบเลี้ยง

เสียก่อน ขณะเดียวกันก็รู้สึกเบื่อเซามากขึ้น

พอเสวี่ยเจียเยว่มองเสวี่ยหยวนจิ้ง ก็เห็นว่าเขากำลังมองเธอด้วยสายตาเย็นชา ดูไม่ออกเลยว่ารู้สึกอย่างไร

ซุนชิงฮวาไม่พอใจเป็นอย่างมาก นางเดินมามองเสวี่ยเจียเยว่อย่างละเอียด ก่อนจะกล่าวอย่างเย้ยหยัน “วันนี้พระอาทิตย์คงขึ้นทางทิศตะวันตก กระมัง คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะสระผมด้วย ทั้งยังล้างหน้าล้างตาจนสะอาดสะอ้าน ขำจำได้ว่าเจ้าไม่ได้สระผมมาเกือบครึ่งปีแล้วกระมัง ล้างหน้าทุกครั้งก็อย่างกับแมว ขี้เกียจจนต้องเอาน้ำลายตัวเองมาล้าง”

เมื่อซุนชิงฮวากล่าวจบ เสวี่ยเจียเยว่ก็สังเกตเห็นปฏิกิริยาของเสวี่ยหยวนจิ้ง สายตาเย็นชาที่มองเธอ นั้นมีความสงสัยแฝงอยู่ด้วย

นี่เป็นเรื่องปกติ เพราะแม้แต่เธอก็ยังสงสัยในร่างกายของตนเช่นเดียวกัน

ซุนชิงฮวาดึงเสวี่ยหยวนจิ้งเข้าไปในเรือน พร้อมกับเรียกเสวี่ยเจียเยว่ “เจ้าจะยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นเพื่ออะไร เข้ามายกอาหารสิ หรือว่าข้าดำนาทั้งวันเหนื่อยจนสายตัวแทบขาดแล้ว ยังต้องกลับมาปรนนิบัติคุณหนูใหญ่อย่างเจ้าอีก”

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกที่ซุนชิงฮวาทำกับลูกสาวแท้ๆ ของตนราวเป็นศัตรูคู่แค้นอย่างไรรายนั้น ตั้งแต่เธอข้ามภพมายังไม่เคยเห็นสีหน้าเป็นมิตรของนางแม้แต่ครั้งเดียว และไม่เคยได้ยินคำพูดดีๆ ออกมาจากปากของอีกฝ่ายสักคำ

เธอคิดเช่นนั้นก่อนจะเดินเข้าไปในห้องครัว

เสวี่ยเจียเยว่ยกจานไขทอดใส่ขึ้นฉายกับหมั่นโถวมาวางบนโต๊ะ แต่เธอก็กลับไม่ใช่คนที่ตักใจัก

ซุนชิงฮวาทักใจักใส่ถ้วยใบหนึ่งเสร็จ ก็หยิบถ้วยอีกใบมาปิดถ้วยใจักไว้ก่อนจะรินน้ำออกโดยไม่เหลือแม้แต่หยดเดียว จากนั้นก็ตักใจักอีกถ้วยแล้วรินน้ำออกเช่นเดิม เสวี่ยเจียเยว่ที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ออดอ้อนหายใจไม่ได้

ถ้ายใจกสองใบที่ถูกรินน้ำออกก่อนหน้านี้ ชุนซึ่งฮวายนให้ส่วยหย่งผุหนึ่งใบ อีกใบเก็บไว้ให้ตัวเอง ส่วนส่วยเจียเยว่กับส่วยหยวนจิ้งนะหรือ ก็ยังคงเป็นโจ๊กเหลวๆ ที่ไม่เข้มข้น มองเห็นเมล็ดข้าวฟ่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ยังดีที่ส่วยเจียเยว่แอบกินโจ๊กข้าวฟ่างเข้มข้นกับไขทอดใส่ชิ้นฉ่ายไปแล้ว เธอจึงรู้สึกเฉยๆ กับโจ๊กที่มีข้าวฟ่างอยู่เพียงเล็กน้อยในถ้วยตรงหน้า เมื่อเหลือบมองส่วยหยวนจิ้ง ก็เห็นสีหน้าเขายังคงเฉยชา แทบไม่รู้เลยว่าคนผู้นี้รู้สึกหิวหรือไม่

ส่วยเจียเยว่ยกถ้วยโจ๊กขึ้นมา ก่อนจะกินอย่างช้าๆ ไม่นานเธอก็ได้ยินชุนซึ่งฮวาเอ่ยถาม

“เมื่อครู่นี้เจ้าไม่ได้ชิมโยกินไข่หรือไม่”

ส่วยเจียเยว่ส่ายหน้า ทว่าชุนซึ่งฮวากลับไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะหยิบลูกกุญแจไปไขประตูห้อง ตรวจสอบข้าวฟ่างกับไขไก่ครู่หนึ่งถึงได้เดินออกมา พร้อมกับเอ่ยถาม

“เหตุใดเจ้าถึงรู้สึกว่วันนี้โจ๊กข้าวฟ่างมันพิเศษกว่าทุกวัน เจ้าไม่ได้ชิมโยกินจริงๆ หรือ”

ส่วยเจียเยว่มองตะเกียบของชุนซึ่งฮวาซึ่งแทบจะวางในถ้วยไม่ได้ พลังคิดว่าเมล็ดข้าวฟ่างมากขนาดนั้นจะไม่พิเศษได้อย่างไร ก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธดังเดิม

หากยอมรับละก็ เธอต้องถูกตีถูกด่าอย่างแน่นอน หรือต่อให้ถูกตีจนเกือบตาย เธอก็ไม่มีทางยอมรับ

ชุนซึ่งฮวากำลังจะถามอีก แต่ส่วยหย่งผุพูดขึ้นด้วยความไม่พอใจ

“พอได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่สงสัยว่าคนนี้ขโมยกิน ก็สงสัยว่าคนนั้นขโมยอยู่ดีต่อไปตอนที่เจ้าออกจากเรือนก็เอาของพวกนี้ไปด้วยเลยสิ”

เขากล่าวจบก็หันไปมองส่วยเจียเยว่ แต่สายตากลับไม่มีความรำคาญแม้แต่น้อย

“ไข่ทอดใส่ขึ้นน่ายจານี้ข้างอร่อยยั้งนัก” เสวี่ยหย่งฝูพูดด้วยรอยยิ้ม
จากนั้นก็เอ่ยอีกประโยค “อร่อยกว่าแม่ของเจ้าทำเสียอีก”

เสวี่ยเจียเยว่หันไปมองซุนชิงฮวา ก็เห็นว่าสีหน้าของนางไม่สู้ดีนัก นาง
ต้องไม่พอใจเป็นอย่างมากแน่นอน

แต่มีอะไรสำคัญเล่า เมื่อเสวี่ยเจียเยว่คิดถึงความโชคร้ายที่ซุนชิงฮวา
จะได้พบเจอ หัวใจของเธอก็มีความสุข

พอหันไปเห็นสายตาเย็นชาของเสวี่ยหยวนจิ้ง เธอก็ไม่ได้เอ่ยคำใดออก
มา เพียงก้มหน้าก้มตากินโจ๊กต่อไป